

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

118 ÉVFOLYAM 4. SZÁM
2020 OKTÓBER-DECEMBER

Aldott karácsonyt!

DON BOSCO
SZALÉZIÁK

Örökfogadalomtétel, diakónusszentelés

Képek a diakónusszentelésről

Péليفöldszentkereszten, a magyar szaléziak letelepedésének helyén, a szalézi szerzetesi közösség körében, a Boldogságos Szűz Mária szent nevének ünnepén, szeptember 12-én ünnepi szentmise keretében Kővári László örökre elkötelezte magát Don Bosco Szalézi Társaságába.

Különleges alkalom, amikor valaki örökre elkötelezi magát az Istennek, kivételes odaadást jelent. Ilyenkor növekedik azoknak a száma, akik Don Bosco nyomdokait követve válaszolnak Isten hívására. Az egészségügyi óvintézkedéseknek eleget téve a szertartáson részt vett a szalézi szerzetesi közösség majdnem minden tagja. Többen koncelebráltak, a szerzetesnövendékek ministráltak és zenei szolgálatot láttak el, valamint biztosították az online közvetítést a Facebookon, amelynek köszönhetően többen otthonaikból is bekapcsolódhattak a szentmisébe. A jelenlevők a kegytemplomban és előtte, szabad téren követhették az ünnepi eseményt, de lehetőség volt a Don Bosco Ház nagytermében kivetítőn is követni a történéseket.

„A szerzetesi hivatás ajándék – mondta homíliájában Andrásfalvy János tartományfőnök -, amit nem tetteinknek köszönhetünk, hanem Isten ajándéka. Kevesen mondhatják el, hogy lehetőségük van az életük során mind a hét szentséget fölvenni – úgy tűnik, Laci bácsinak lesz erre lehetősége, hiszen apa, nagypapa, még pap is lehet, most pedig örökfogadalmassal szerzetes lesz.

Mi is az, hogy szerzetes? Nem egy szentség, de nagyszerű dolog. Istennek szentelt személy, hűséges tanítvány, aki fogadalomtétellel örök életre elkötelezi magát a szegény, engedelmes és tiszta Krisztus követésére.”

A tartományfőnök kiemelte azt a különös egybeesést, hogy az előző örökfogadalomtétel idején, augusztus 15-én távozott az élők sorából Halász István atya, tegnap pedig Baji János atya távozott a mennyei boldogságba. Életük nagyon inspiráló, hosszú ideig teljesítették odaadóan és engedelmesen lelkipásztori szolgálatukat. Ezt a szeretettel szolgáló magatartást ajánlotta az örökfogadalom előtt álló szerzetesnek is. Hangsúlyozta az apai szerep jelentőségét, aminek értéke napjainkban igencsak lecsökkenni látszik, de Don Bosco életpéldájában jelentős helyet foglal el. „Egyesek nem hisznek az apaságban, a lelki atyaságban, de ők még nem találtak Laci bácsival” – mondta nevetve a tartományfőnök.

Végül azt kívánta Kővári Lászlónak, hogy szalézi szerzetesként tetteivel, közösségépítéssel, Krisztus követésével, engedelmességével közvetíteni tudja Isten jóságát, és biztosította arról, hogy ehhez mindig meg fogja kapni az égi segítséget.

A hírhez hozzá tartozik, hogy november 7-én Kaposváron, a Szent Margit-templomban Varga László megyéspüspök diakónussá szentelte a kaposvári születésű Kővári László örökfogadalmassal szalézi szerzetest.

Lengyel Erzsébet

Képek az örökfogadalomtételről a hátlapon

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

Tavasszal még azt írhattam, hogy hosszú volt a kijárási korlátozás időszaka, most meg sajnos éppen azt kell tapasztalnunk, hogy itt vannak újra a megszorítások. Az ilyen járványos, felhőkkel terhes időszakban próbára tesz minket az Úr: valóban Királyunknak tartjuk-e őt, merünk-e hitünkkel hozzá fohászolni? Ilyenkor történhet meg velünk az, ami a hősies hitvallók és vértanúk életében megtörtént: hitet és reményt az Úrtól kértek és kaptak.

E nagy kataklizmában borús gondolatok kúszhatnak a lelkünkbe, de gondoljunk arra, hogy az Úr éppen a nagy bajok közepett ragyogtatja föl megmentő hatalmát. Láttuk már csodáit és fogunk is Tőle olyan szép csodákat látni, amelyekre álmunkban sem gondoltunk. A Szalézi Családot Szent Álomlátónk bizakodása töltheti el most is, csak merjünk imádkozni és bizni:

„A Segítő Szűz Anya különleges, sőt rendkívüli kegyelmeket és csodákat szerez azoknak, akik az ifjúság keresztény nevelésén fáradoznak tetteikkel, tanácsaikkal, jó példájukkal, vagy csak imáikkal.” (Don Bosco)

Világunkban most is ott van a biztos pont: Isten Gondviselése és a Szalézi Család, amiben ma is bizhatunk, mint a

Rendfőnök atya mondta:

„Meghívlak titeket, hogy továbbra is őszintén higgyetek a Szalézi Családban.” (Di scorso conclusivo del RM al CG28)

Talán úgy léphetünk a legjobban kapcsolatba Istennel, ha észre vesszük a viharok közepette is a sok jót, és megköszönjük Neki és az érintetteknek. Ezt novemberi levelében Angel atya így fogalmazta meg: *„Egy kicsit a neveltetésem miatt, egy kicsit a természetem miatt, erősen érzem lelkem legmélyén annak a szükségét, hogy hálás legyek és köszönetet mondjak azért a sok dologért, amit az élettől kapok és nem az én személyes érdemeimről függenek. Szeretném kihasználni a Szalézi Értesítő jelen számát, amely remélem eljut minden szalézi helyre szerte a világon, hogy megköszönjem Don Bosco nevében ezernyi jötevőnknek, hogy segítik a szalézi munkát a világban.*

Néhány nappal ezelőtt egy nagyon egyszerű dolog vonta magára a figyelmemet. Hat hónap után úgy gondoltam, felveszek egy videóüzenetet azért, hogy megköszönjem azoknak az embereknek a hatalmas nagylelkűségét, akik eszközeikhez mérten anyagi támogatásukkal segítséget nyújtottak a Covid-19 által leginkább sújtott térségekben. Ezután számos üze-

netet kaptam, amelyekben megköszönték nekem az átláthatóságot, hogy elmondtam, mi minden valósult meg az ő segítségüknek köszönhetően.”

Köszönet illeti tehát mindazokat, akik hűen szolgálják embertársaikat, szavaikkal és tetteikkel a bizalom apostolai a Szalézi Családban és környezetünkben. Olvassuk a Szalézi Értesítő jó híreit, osszuk meg, pl. örüljünk együtt Kővári Laci bácsi diakónusszentelésének. Itt szeretném megemlíteni azt a tényt, hogy www.sandoristvan.hu honlapunk folyamatos fejlesztés alatt áll, ahol időnként újabb magyar és nemzetközi tartalmak találhatóak a hűséges szalézi vértanú testvérrel kapcsolatban.

Kedves Olvasók!

Az adventi és karácsonyi időszakban Krisztus Urunk megtestesülése áll figyelmünk középpontjában. A nagy karácsonyi fények és csillogások mögött a figyelmes lélek számára az Ő szelíd, mégis mindent alkotó, újjá alkotni képes világgossága látható. Adja meg az Úr, hogy mi is az őszinte szeretet gyakorlásával előmozdítsuk a karácsonyi, az igazi, reményteljes fény ragyogását családjainkban, szeretteink körében!

Égi Édesanyánk, a Reménység Édesanyja segítő közbenjárásával a Rendfőnök Atya szavai további erőt adnak *„Szalézi Családnak az új évre ezekben a nehéz »covidos« időkbén, hogy a remény mozgasson minket. Együtt sikerülni fog.”*

Budapest, 2020. november 23.

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

Bosco Szent János
Ifjúsági Nevelési és Oktatási Alapítvány

19673752-1-41

OTP bankszámlaszám: 11784009-21401080

1%

A Szalézi Értesítő következő száma márciusban jelenik meg.

A remény erejével Karácsony a világjárvány idején

Szeretettel köszöntelek benneteket, kedves barátaimat, a Szalézi Értesítő olvasóit! Karácsony közeledtével szeretnék megosztani veletek egy nagymama és az unokája között elhangzott beszélgetést. A nagymama nagy ismerője volt az emberi szívnek, régóta járta már az élet útját.

– Nagymama, ha te lennél az én Tündérkeresztanyám, milyen ajándékot adnál nekem? – kérdezte a kislány a nagymamától.

– Ha én a Tündérkeresztanyád lennék, ruhákat vagy hintókat adnék neked – mondta mosolyogva az unokának. – És egy titkot adnék neked: annak a művészetét, hogyan lehet a reményben élni. Van egy arany szabály: csak egyszer élünk itt a földön. Mindazt a jót tehát, amit megtehetsz, vagy kedvességet, amit a másik embernek adhatsz, azonnal kell megtenned. Ne halaszd el későbbre, ne feledkezz meg róla, mert nem járunk a földön kétszer. A szeretet egész létezésünk legnehezebb feladata. A legintenzívebb. A leginkább örömet adó. Temezd el apránként belső háborúid fejszóját oly módon, hogy utadat a béke virágai szegélyezzék, hiszen addig a napig, amíg el nem mész innen, mindig találsz majd valamit, amin változtatni szeretnél.

Táncolj a változás szelével, de tartsd a lábadat szilárdan elveid, álmaid földjén, vágyj arra, hogy nagyon emberi ugyanakkor nagyon isteni legyél. Ne add fel! Küzdj! Bocsáss meg! Énekelj a zuhany alatt! Csodáld meg a cseresznye virágát! Emlékezz, hogy a szíved nagy és rugalmas, mindenki belefér, aki kéri tekintettel néz rád. Legyél mindig kedves, mert minden ember, akivel találkozol, kemény csatát vív éppen! Tanulj meg áldást mondani és imádkozni a látás, hallás, lélegzés, tudás, remény, tévedés szabadságáért.

Ezt az ajándékot adnám neked, kicsim, de van neked már Tündérkeresztanyád: az élet és a szeretet, amelyeket Isten ad neked minden nap.”

Barátaim, bár könnyes a szemünk ezután a nehéz, különös, kemény és fájdalmas 2020-as év után, tekintsünk reménnyel az Életre és a Fényre, mert az Élet Urát mutatják nekünk.

Ebben az évben, amelyben nőtt a szegénység, de a nagylelkűség is, amelyben búcsút kellett vennünk sok kedves embertől, amelyben csak a tekintetünkkel tudtuk megölelni egymást, van értelme, ahogy a nagymama is mondta, felépíteni magunknak az életet nap nap után, olykor könnyek között és fáradtan, mégis mosolyogva, álmokkal és reménnyel telve.

Az éjjel, egy idegen

Karácsony ünnepe újra itt van tele fényvel és reménnyel. Ebben az évben is, bár a Covid, ami még nem akar itt hagyni minket, nem kedvez az ünnepeknek, feltűnik szemünk előtt és

emlékeinkben a betlehemi jászol a maga teljes emberi lényegében. Mária és József egy járókelő útbaigazításának köszönhetően, akinek a neve ismeretlen maradt a történelem előtt, találnak egy istállóban használt barlangot, és ott töltik a várakozás utolsó éjszakáját. Jézus így születik meg teljes szegénységben. A művészi ikonográfia körbevette ezt a hármast, Máriát, Jézust és Józsefet angyalokkal és csillagokkal. Mégis, mennyi félelem és aggodás lehetett ott! Napjainkban is láthatunk a sajtóban fotókat magányos, elhagyatott, védtelen, ártatlan gyermekekről. A karácsony szembesít mindnyájunkat az örök értékekkel, amelyeket ez a megtestesült kisgyermek hozott a kiéhezett, beteg emberiség számára, amely elérhetetlen horizont felé hajózik, olykor talán az élet iránytűje nélkül. Az emberiség, amely a világjárvány miatt törekenyebbnek érzi magát, messze nem erősnek, viszont szüksége van reményre; a reményre, amely emberi mivoltunk legmélyéből születik, abból a tényből, hogy *Isten, aki a Szeretet a maga képére és hasonlatosságára teremtett minket.*

A Covid személyes kapcsolataink lazítására és bezárkózásra kényszerít minket, míg a gyermek Jézus arra hív, hogy kinyíljunk és odaadjuk létezésünket vagy annak egy részét a

jövőnek. Ő a fény, amely összeköt a szeretettel. Ezért a karácsony ünnepe segít átélni a bizonytalanságot, a korlátokat, a betegséget is, és segít újrakezdeni minden reggel hitben és reményben.

A barátoknak írt karácsonyi üdvözetem számára XVI. Benedek pápa *Spe salvi* enciklikájának nagyon értékes és mély sorait válaszoltam („megváltásunk még reménybeli”, ahogy mondja Szent Pál a rómaiaknak és nekünk is: *Róm 8,24*). Pontosan arról van benne szó, hogy az élet egy út és egy cél; hogy milyen egy utazás az élet tengerén, olykor viharok közepette, amit hívhatunk *Covid* világjárványnak is vagy más járványoknak, amelyekkel együtt élünk, és sok szenvedést okoznak. Egy utazás, ahol az igazi csillagok, amelyek vezetnek minket olyan emberek, akik fényt és reményt sugároznak, míg végül eljutunk hozzá, aki maga a Fény, az Úr Jézus, Isten és Mária Fia, aki azon a karácsonyi éjjelen közöttünk verte fel a sátrát.

Így hangzik:

Az emberi élet útonléletet jelent. De milyen cél felé? Hogyan találjuk meg az élet útját? Az élet olyannak tűnik, mint egy utazás a történelem gyakran sötét és viharos tengerén, miközben a csillagokat firkésszük, melyek utat mutatnak nekünk. Életünk igazi csillagai azok az emberek, akik helyesen tudtak élni. Ők a remény világitó fényei. Kétségtelen, Jézus Krisztus maga a Világosság, a Nap, aki fölkel a történelem minden sötétsége fölé. De hogy őt megtaláljuk, szükségünk van a közeli fényekre – olyan emberekre, akik az ő fényéből világítanak, és elirányítanak utazásunk közben. És ki lehetne inkább a remény csillaga, mint Mária – ő, aki igenjével ajtót nyitott Isten számára a mi világunkba; ő, aki a szövetség élő szekrénye lett, akiben Isten testet öltött, egy lett közülünk, és közöttünk „sátorozott”? (Spe salvi, 49.)

Boldog karácsonyt kívánok minden családnak, mindnyájatoknak és mindenekelőtt azoknak, akik úgy érzik, egyedül vannak, elhagyatottan.

A remény mozgasson minket!

Fordította: Szabó Judit

Elmélkedés

P. De Rossi Raja SDB

Eucharisztia, a legfenségesebb szentség

Bár minden szentség fontos, de az Eucharisztia a legszentebb, illetve a legfenségesebb szentség az Egyház Törvénykönyve szerint. Vajon miért? Mert maga az Úr Krisztus van jelen. A keresztény közösség nevében a pap Krisztust ajánlja fel az Atyának. Tehát Krisztus az áldozat, és Őt vesszük magunkhoz. Az Eucharisztia által folyamatosan él és gyarapszik az egyház. Tény és való, hogy **a keresztésben számban növekszik az Egyház, az Eucharisziában viszont minőségileg fejlődik.** Az Eucharisztia emlékeztet bennünk az Úr halálára és feltámadására. Mint ahogy több búzaszemből készül el a kenyér, több szőlőszemből a bor, úgy az Eucharisziában egyesül az Isten népe, és Krisztus testévé épül az Egyház. (CIC 897).

Mindnyájunknak hármass kötelességünk van a legszentebb Eucharisztia iránt: **1. Tevékenyen kell részt vennünk a legfenségesebb áldozatban, 2. Nagy áhítattal és gyakran kell vennünk magukhoz ezt a szentséget, 3. A legmélyebb imádattal kell tisztelnünk.** (CIC 898).

Az Eucharisztia magának Krisztusnak és az egyháznak a cselekménye. Ebben az ünneplésben az Úr Krisztus a pap szolgálata által, a kenyér és a bor színe alatt lényegileg jelenlévő önmagát felajánlja az Atyaistennek, és magát lelki eledelül adja a felajánlásban résztvevőknek, ne-

künk. (CIC 899,1) Tehát „a többi szentségek és az egyház apostoli tevékenységének összes művei összetartoznak a legszentebb Eucharisziával, és rá irányulnak.” (CIC 897)

Ezért **minden szalézi közösség a mindennapok központi cselekményeként ünnepli az Eucharisziát.** A szaléziak az Eucharisziában újítják meg apostoli elkötelezettségüket. Tehát az eucharisztikus Jézussal való gyakori találkozás Don Bosco fiai számára a hivatásuk forrása, hiszen Őbelőle merítenek tetterőt és állhatatosságot a fiatalokért végzett lelkipásztori munkájukban. (Alapszabály 88) A tisztaságfogadalomhoz a szalézi kéri Isten segítségét, Isten jelenlétében él, a Krisztus iránti szeretetet az Ige és az Oltáriszentség asztalánál táplálja. (Alapszabály 84) Az Eucharisziában fejezi ki közös odaadását az Isten akarata iránt. (Alapszabály 66) Az Eucharisztia valóban a lelkipásztori közösséget teremtő erő, és az eucharisztikus Jézussal való találkozás a szaléziak számára **termékennyé teszi a szalézi missziót.**

„Mi van, ha mégis?”

Jani Áron szalézi testvért már nagyon fiatal kora óta ismerhetjük, hiszen Óbudán nőtt fel, szalézi animátorként oszlopos tagja volt a közösségnek, sőt, ő kapta meg elsőként a Savio-díjat, mint szalézi animátor. Ő a legjobb példa rá, hogyan lesz egy történelmet szerető fiatalból közgazdász, majd pedagógus és végül szalézi szerzetes. Sokszor nem tudjuk, hogy mi a mi utunk, de ha nagyon odafigyelünk, a Jóisten megszűgja, hogy: „Mi van, ha mégis?”

Hogyan ismerkedtél meg az óbudai szaléziakkal?

Az én családom 1992-ben költözött Óbudára, a szaléziaktól kb. 20 percre laktunk. A költözés után egy évvel találtunk rá a szalézi templomra. Hittanórára, elsősáldozási felkészítőre jártunk először, majd testvéreimmel tagjai voltunk a ministráns csoportnak, gyerekként eljártunk a hittantáborokba olyan fiatalokkal, akikkel aztán később együtt nőttünk fel, majd közösen animátorkodtunk az oratóriumban.

Mikor jöttél rá, hogy te is szalézi animátor szeretnél lenni?

A történet elég rövid, mert a családommal a 8-as szentmisére jártunk, de aztán én elkezdtem arra a misére járni, ahova a többi fiatal. Az egyik misén a hirdetésekben mondták, hogy nyárra szerveznek egy tábort, és akinek van kedve eljönni segíteni, azt szívesen látják. Szívesen elmentem, de akkor még nem szalézi animátorok szervezték a tábort, hanem a szaléziak. Béla atya vezetésével ment a tábor, de bevonta a fiatalokat is a szervezésbe. Több fiatalnak utána volt lehetősége kimenni Olaszországba az ottani szaléziakhoz, és nagyon lelkesen jöttek haza, nagy lendülettel vágtak bele az új táborok szervezésébe. Először én is csak a társaság miatt csatlakoztam, de mellette örültem hogy értelmesen, hasznosan töltöm el az időt. Éreztem, hogy valami jót csinálok. A nyári táborokra nagyon szívesen tekintek vissza. Az első olyan „igazi” nyári tábor 2007-ben volt Óbudán, ez nagyon meghatározó volt számomra, a mottója az volt: „Szép az élet, ha jól éled!” Megmaradt az az élmény is, amikor vándoranimátorként a mogyoródi oratóriumban voltam segíteni, de a reggeliztető program is egy meghatározó eseménye volt a szalézi animátorságomnak. Ott megismertem azt a szalézi animátori munkát, amikor más helyzetből érkező fiatalokkal lehet foglalkozni. Amire még szívesen emlékszem, az a PSzV (Pappá Szentlik Vitálist – Vitális Gábor atya papszentelésének hétvégéjén összegyűltek a fiatalok Óbudán), ott is jó volt együtt lenni más fiatalokkal. 2007-ben az óbudai animátorokkal ellátogattunk Don Bosco szülőföldjére, akkor jártam először Don Boscónál. Flavio atya vezette a zárandoklatot és olyan tüzzel és lelkesedéssel mesélt, vitt körbe minket, hogy örök élmény marad számomra.

A szalézi világtól teljesen külön szakmát tanultál a Corvinus Egyetemen, mi adta ezt az ötletet?

Középiskola végén nem volt egy fix irányom, hogy mit szeretnék csinálni, nem tudtam, hogy mi szeretnék lenni, mit tanuljak. Nagyon sok más fiatal is volt/van hasonló helyzetben. Szer-

tem a történelmet, nagyon jó történelemtanárom volt a gimnáziumban, illetve a matek is elég jól ment, így gazdasági irányban gondolkodtam, jelentkeztem az egyetemre, ahol aztán 700 fiatallal együtt a közgazdász szakra jártam. A tanulás és az animátorság ekkor párhuzamosan ment, az egyetem mellett a szabadidőmet Óbudán az oratóriumban töltöttem, az animátorság egyre fontosabb része lett az életemnek.

A közgazdász tanulmányok után miért kezdted bele a tanári képzésbe?

Tizenkilenc éves voltam, amikor a hittancsoportunk készült a bérnalkozásra, és akkor felkértem az egyik szalézi atyát, hogy legyen a lelkipapom, aki nagyon sokat segített nekem. Ő kérdezett rá először arra, hogy gondoltam-e rá valaha, hogy szalézi legyek. Mondtam neki, hogy az biztos, hogy nem szeretnék lenni, eszembe sem jutott, de a gondolat szöveget ütött a fejemben. „Mi van, ha mégis?” – gondolkodtam el utána többször, hogy mi van, ha mégis szalézi szerzetesnek hív a Jóisten. Volt, hogy eszembe sem jutott ez a gondolat, de aztán olvastam valamit és megint beugrott, hogy: „Mi van, ha mégis?” Már a közgazdász tanulmányaim alatt is többször fel-felillant bennem ez a kérdés. 2008-ban az egyetem utolsó évében kezdtem el dolgozni részmunkaidőben egy biztosító cégnél, és akkor már rögtön éreztem, hogy a pénzügyi világ nem az én világom. Nagyon kedves volt mindenki, de nem tudtam elképzelni, hogy onnantól kezdve 40 évig én ezt a munkát végezzem. Éreztem, hogy az nem az én helyem. Annak az évnek az őszén elkísértük a Péter Pál iskola tanulóit egy őszi kirándulásra, tanárok, szülők, gyerekek és mi, szalézi animátorok együtt kirándultunk, és akkor éreztem, hogy sokkal inkább a fiatalok és a gyerekek között tudom magam elképzelni. Éreztem, hogy ott vagyok igazán önmagam. Ezek után elhatároztam, hogy jelentkezem tanári szakra, de csak a levelező tanrend kerülhetett szóba. Kiderült, hogy Budapesten nincs levelezős tanári szak, csak Egerben és Szegeden. A közelség miatt az egri főiskolát választottam. Akkor már tudtam, hogy vannak szalézi nővérek, de nem ismertem őket. A döntés után kiderült, hogy informatikából még le kell tennem egy érettségit is, ahhoz hogy felvegyenek a matektanári szakra. Azt mondtam magamnak, hogy ha még valami kihívás közbejön, akkor hagyom az egészet, de ezek után nem jött már közbe semmi. Felvettem a kapcsolatot a nővérekkel, segítettek nekem szállást találni, a drága Fülöp atya fogadott be a plébániájára. Majd elkezdtem a főiskolát.

Ezt a képzést azonban nem folyamatosan végezted, hanem volt egy „kisebb” megszakítás a tanulmányokban.

A gondolat nem hagyott nyugodni: „Mi van, ha mégis szalézi lennék?” Más nem is jöhetett szóba, papság vagy más szerzetesrend. Amikor elkezdtem Egerbe járni a főiskolára, akkor 1-2 éjszakát azon a plébánián töltöttem, amit Fülöp atya ajánlott fel, és a szabad estéimen elolvastam a *Fiúk apostola* című könyvet. Előtte már olvastam Don Boscóról, sok-sok történetet hallottam róla, de az a könyv úgy fellelkesített, hogy megértetem: Don Boscónak olyan élete volt, amit volt értelme megélni. Mennyi jót tudott tenni a fiatalokkal, mennyi esélyt tudott nekik adni! Ekkor megfogadtam, hogy ebben a szalézi – nem szalézi kérdésben dűlőre kell jutnom. Ezután történt, hogy nagyon éreztem, hogy el kell mennem egy lelkigyakorlatra, ahol döntenem kell (ezért nem is sikerült akkor teljesítenem egy tárgyat az egyetemen). Azon a hétvégén hallottam először Szalézi Szent Ferenc imáját. Sok kérdés merült fel bennem, hogy tulajdonképpen engem a Jóisten mire hív, mert elkezdtem a közgázt, aztán a tanári szakot, mert úgy érzetem, hogy engem arra hívott meg, és akkor most ez mi? Mégis más terve van velem? Az akkori lelkivezetőm arra hívta fel a figyelmemet, hogy lehet, hogy a Jóisten a tanári szakkal akarta a figyelmemet a szerzetesi élet felé terelni, azzal akart a szaléziakhoz csalogatni. Amit addig nehéz volt elfogadni, az az, hogy volt bennem egy vágy, hogy legyen egy társam, utólag visszagondolva nem is arra, hogy családom legyen, hanem hogy legyen egy társ, akivel megoszthatom az életemet. Azon a lelkigyakorlaton egy szentségimádáson villant be az a gondolat, hogy a Jóisten jobban tudja, hogy mi lesz az én boldogságom, és sokkal jobban is szeret engem magamnál, ő a legjobbat akarja nekem és tudja, hogy mi a legjobb nekem. Amikor ezt ki tudtam mondani, akkor egy olyan felszabadultság vett rajtam erőt, amit még azelőtt nem éreztem. Ekkor még nem tudtam kimondani, hogy szerzetes szeretnék lenni, csak azt, hogy ha a Jóisten tényleg erre az útra hív, akkor bátran kell arra az útra lépnem. Akkor úgy álltam hozzá, hogy mutasson a Jóisten még egyértelműbb jeleket, hogy tényleg ez-e az én utam. Adtam magamnak és a Jóistennek egy évet arra, hogy eldöntsem, valóban a szalézi élet-e az én utam. Az az év, a 2010–2011-es tanév tényleg más volt, mintha kicseréltek volna, szalézi animátorként és minden másban is motivált voltam, több feladatot vállaltam az oratóriumban, a reggeliztetésen többször jelen voltam. És utána jelentkeztem is szalézinak.

Minden kezdet nagyon meghatározó, neked hogyan teltek az első szalézi lépéseid?

2011 tavaszán jelentkeztem szalézinak, akkor még Simon atya volt a tartományfőnök. Örült neki, de mondta, hogy akkor gondoljuk át, hogy hova kerülnék, szépen lépésekben haladtunk. Majd jelezte, hogy Kazinbarcika lenne az első állomás. Nagyon izgalmasan hangzott, mert világ életemben Budapesten laktam, bár azóta már a világ két másik pontján is éltem. De az akkor hatalmas váltás volt. Éreztem, hogy teljesen felkészültem az „új életre”, a nyár arról szólt, hogy mit vigyek magammal a családi otthonból, ez egy nagyon izgalmas folyamat volt, de nagyon jó is. Azon a nyáron egy hetet már Kazinbarcikán töltöttem, pontosabban a balajti táborban vettem részt, majd au-

gustus végén költöztem be a rendházba. Pont abban az évben, 2011-ben vették át szaléziak a gimnáziumot, ami a Szalézi Szent Ferenc nevet kapta, és a plébániát, így még több új dolgot ismertem meg. Nekem elsősorban a Don Bosco Iskolában voltak feladataim, az oratóriumban voltam a fiatalok között. Igazából a kazinbarcikai időszakot két részre kell bontani, mert az első félév volt a jelölt idő, a második pedig a prenovíciátus, ahol ketten voltunk Oláh Győzővel. Ebben az időszakban már óráink is voltak, amik elmélyítették nem csak a szalézi tudásunkat, hanem a vallással kapcsolatos dolgokat is, pl. volt egy kis katekizmus János atyával. No meg persze tanultuk az olasz nyelvet. Eleinte Miskolcra jártam, de az nem volt túl sikeres, mert nem mindig ért rá a tanárnő, sokszor elmaradtak az órák. Januártól viszont elkezdtünk Egerbe járni Elvira nővérhez olaszt tanulni, akinek ezúton is köszönöm a sok munkáját! Félttem attól, hogy hogyan fogok beilleszkedni, de hatalmas élmény volt Kazinbarcika. Onnan Colle Don Boscóba kerültem, ahol egy nyári olasz gyorstalpalón vettünk részt, nekem az nagyon kellett, sokat fejlődött az olasz tudásom azokban a hetekben. Ezt követte a novíciátusi idő, az az egy év, aminek a végén tesszük mi, szaléziak az első fogadalmat. Ez ebből a szempontból kicsit érdekes, hogy a belépésem után két évvel volt az első fogadalmam, amikor már a Szalézi Család befogadott. Nálam ez jól sült el, de valakinek ez túl korai, tényleg komolyan kell venni, hiszen az első fogadalom után már tényleg szaléziak

vagyunk. Ezért különbözik például egy jegyességtől, hiszen ott még nem fogadnak meg semmit, csak kifejezik azt, hogy szeretnék a másik emberrel egy életen át együtt lenni, megfogadni viszont csak az esküvőn fogadják meg. Az első szerzetesi fogadalomban már kifejezzük, hogy örökre szeretnék elköteleződni a Jóisten mellett, persze akkor még csak bizonyos időre. Ez számomra kicsivel meghatározóbb volt, mert onnantól szalézi voltam. Az olaszországi időszakban azt volt nehéz elfogadni, hogy az itthoni barátságok átalakulnak, nem elvesznek, csak átfórnak. Bár ezt már a kazincbarcikai időszak alatt is éreztem, de akkor országhatáron belül voltam. Az összecsiszolás volt nehéz a társakkal a prenovíciátusi időszak alatt, mert rögtön barátkozni szerettem volna, de az is bennem volt, hogy hamarosan elválnak az útjaink és mindenki megy a saját tartományába. Valamint soha nem éltem még ekkora közösségben, nem is voltam soha kollégista, és hirtelen rajtam kívül még 17 társal kellett osztozkodni. A novíciátus surlódásokkal teli volt. Viszont utána, a filozófiai tanulmányok alatt nagyon jó igazgatóm volt, és rögtön az elejétől úgy éreztem, hogy teljes jogú rendtársként kezelnek. Például a közösségi tervezésben mi is részt vettünk. A mi évfolyamunk nagyon összetartó közösség volt, sokat voltunk együtt, éjszakába nyúló beszélgetések zajlottak. Jó hazahozni az olaszországi tapasztalatokat, és azt is jó megtapasztalni, hogy azok a fiatal magyar szaléziak, akik voltak kint, egy másik fajta szemlélettel színesítik a magyar tartományt.

Az olaszországi képzés után visszatértél oda, ahonnan indultál, ezt hogyan élted meg?

Eszembe sem jutott, hogy hazatérve oda helyeznek, ráadásul oratóriumvezetőnek, ahonnan elindultam. Nagyon sokat tanultam az oratóriumvezetés alatt, talán túl hamar tapasztaltam meg dolgokat, de mellette meg óriási bizalomként éltem meg. Nagyon szép évek voltak, és hatalmas kihívás is volt.

Három év után a világ másik pontjára vártak. Hogy élted meg a Fülöp-szigeteki testvérképzést?

Tudtam, hogy még két év testvérképzés vár rám, bár nem gondoltam volna, hogy ez Fülöp-szigeteken lesz. 2017 tavaszán volt egy tartományi formáció, ahol az akkori tartományfőnök atya elhívott minket Gábor testvérral beszélgetni, hogy a mi képzésünkről már konkrét döntések születessenek. Több opció is felmerült, a világ több pontján, több nyelven. A Fülöp-szigeteki lehetőség volt angol nyelven, így az tűnt befutónak, de az volt a szép abban beszélgetésben, hogy nem azt közölték velünk, hogy ide mentek és pont, hanem nyitva hagyták a kaput, hogy gondolkozzunk közösen róla. Az nagyon nagy megnyugvást jelentett, hogy Gábor testvérral együtt megyünk. Akkor még nem is mondtuk senkinek, a szüleimnek is csak abban az évben szeptemberben, a fogadalom újításakor mondtam el, hogy erre számítsanak. Úgy éltem meg ezt a másfél évet, mintha egy lelkigyakorlaton lennék, nem feltétlenül azért, mintha végig lelkiztünk volna, hanem mert volt lehetőség kiszakadni, kívülről lássam saját magamat. Nagyon sokat tapasztaltam, és itt nem feltétlenül az apostoli munkára gondolok, hanem volt olyan teológiai tárgy, ami nagyon sokat adott, de valamitől kicsit többet vártunk. Az viszont nagyon meghatározó volt, hogy egy olyan közösségben voltunk, ahol az igazgatót és a vikáriust

kivéve csak szalézi testvérek voltak. Legnagyobb tapasztalat az ottani emberekkel való munka, megismerni az ő nyitottságukat, megismerni, hogy a szegénység ellenére mennyire boldogok, hogy számukra a gyermek nem egy plusz teher, hanem egy áldás. Az a gondviselés jele volt, hogy egy Boldog Sándor Istvánról elnevezett közösségbe mehettünk mi ketten, magyarok. Hatalmas ünnepséget tartottak Boldog Sándor István emléknapiján, illetve nagyon készültek az ereklye érkezésére.

Még haza sem értél, már egy újabb feladat várt rád itthon: ifjúságpasztorációs felelősnek nevezett ki a tartományfőnök atya. Erre hogy készültél?

Amikor megtudtam, majdnem hanyatt estem. Hatalmas megtiszteltetésnek éltem meg, de egyáltalán nem számítottam rá. Először arra gondoltam, hogy valamelyik iskolába fognak helyezni, ha hazamegyek. Azt már akkor megemlítette a tartományfőnök atya, hogy nem csak az ifjúságpasztorációban lesz feladatom, hanem számít rám más területen is, de azt nem gondoltam, hogy oratóriumvezetőként, bár ez közelebb áll hozzám, mint egy iskola. A tartományfőnök atya nagyon biztatott, hogy kezdjek el már ismerkedni a feladattal, vegyem fel a kapcsolatot, kérdezősködjek. Már a Fülöp-szigetéről elkezdtem felkeresni azokat a személyeket, akiknek valaha volt köze a Szalimhoz, az ifjúságpasztorációhoz. Sajnos a gyors hazajövetelünk miatt lemaradtunk egy olyan tantárgyról, ahol az ifjúságpasztorációról volt szó. Felvettem a fonalat, és kialakult egy kép, hogy most hogy állunk, mire van szükség, hova kell még fejlődni. Kihívás, de tudom, hogy nagyon sok lelkes fiatal van, aki segíteni szeretne.

Ha az ember egy fontos döntés előtt áll, akkor felkészül rá. Te hogy készültél az örökfogadalomra?

Nagyon furcsa volt, hogy előtte való hetekben nem izgultam, nem volt bennem az az érzés, hogy: „Fúú, most örökfogadalmas szalézi leszek!” Mert addig is szalézi voltam, hiszen, ahogy említettem, az első fogadalomtól már szalézi vagyok. Előtte nekünk is volt egy kétnapos lelki felkészítés, ami segített ráhangolódni. Az örökfogadalom napján nem izgultam. Nagyon örültem annak, hogy együtt lehettünk, igazából a Szalézi Családot ünnepeltük. Nagyon figyeltem minden mozdulatra, minden szóra, szellemileg teljesen jelen voltam. Nagyon szép emlék marad számomra.

Don Boscoról köztudott, hogy mindig súgott valami kis üzenetet a fiatalok fülébe. Te mit súgnál ma a fiataloknak?

Soha nem gondoltam volna, hogy szaléziként, szerzetesként megtalálom a boldogságomat, de ti, fiatalok ne féljétek! Vállaljátok fel, hogy árral szembe mentek, hogy önkénteskedtek, hogy úgy éltek, ami mások szemében túl hagyományos, régi-módi. Bízhatok abban, hogy amire a Jóisten hív, abban megtaláljátok a boldogságotokat! Akár az apró, hétköznapi dolgokban, de a nagy, hivatásbeli döntésekben is a Jóisten ismer minket személyesen, egyenként a legjobban, és a legjobban szeret.

Fényt hagyni

Kedves ministránsok! Kedves fiatalok, kik az oltár körül szolgáltok!

2020 október 10-én avatta boldoggá Assisiben Egyházunk Carlo Acutist, aki 15 évesen egy nagyon gyors lefolyású leukémiában halt meg. Ez a rövid földi idő elég volt neki arra, hogy szentté váljon. Élete azt mutatja, hogy már egészen fiatalon is lehet nagyon közel kerülni Jézushoz, az Eucharisziához, a szentmiséhez. Nincsenek információim arról, hogy ő volt-e ministráns vagy sem, mindenesetre nagyon közel került a szentmiséhez, az Eucharisziában valóságosan jelen lévő Jézushoz.

Nekünk, akik az oltár körül szolgálunk, mint papok, ministránsok, felolvasók, fontos tudatosítani, hogy minden szentmisében maga Jézus jön közénk és van jelen. Carlo ezt nagyon korán felismerte és mélyen megérintette. Hétéves korában volt elsősáldozó, és onnantól kezdve egyetlen napon sem mulasztotta el, hogy elmenjen a misére és szentségimádást végezzen a szentmise előtt vagy után. Édesanyja elmondása szerint számára ez alapvető fontosságú volt. Ha elutaztak, azon aggódott, hol van a legközelebbi templom a szálloda közelében. „Ha kiállunk a napra, lebarnulunk. De az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztus előtt állva szentté leszünk... A szomorúság a saját magunkra vetett pillantás, a boldogság az Istenre vetett tekintet. Nem jó, ha összetévesztjük!” Lehet, hogy ez az oka a mi szomorúságunknak is... Mikor voltam utoljára meglátogatni Jézust a templomban? Mikor mentem be csak „úgy”, hogy beszélgessek vele? Olvastam, hogy a mi Árpád-házi Szent Erzsébetünk, amikor 4-5 éves volt, gyakran megszakította a játékot barátaival az udvaron és bement a templomba. Mikor a pajtásai megkérdezték, hogy mit csinált ott benn, ragyogó, boldog arccal így válaszolt: „Bementem egy kicsit szeretni Jézust!”

Nem ez az oka az én szomorúságomnak is? Jézussal beszélgetve más szemmel

kezdem látni a világot és saját magamat is.

Carlo azt mondta: „*Kilométeres sorok állnak egy koncert vagy egy focimeccs helyszíne előtt, de a tabernákulum előtt üres a tér. Mi szerencsésebbek vagyunk azoknál, akik Jézussal éltek, mert elmehe-tünk otthonról a legközelebbi templomba; mintha csak itt lenne mellettünk Jeruzsálem.*” Fontosnak tartotta, hogy az emberek megértsék, milyen végtelenül nagy ajándék ez. Isten velünk van, és ezért mindenkinek oka van a boldogságra, a reményre.

Elsősáldozása után naponta vette magához Jézust a szentáldozásban. Nem volt számára fárasztó és be tudta osztani a napját úgy, hogy minden nap odaérjen a szentmisére. Sőt, ez volt napjának legfontosabb pillanata: „*Minél többször járulunk szentáldozáshoz, annál inkább hasonlatossá válunk Jézushoz, és már itt a földön megízleljük a mennyországot. Nélküle semmi-re sem vagyok képesek.*”

Milyenek az én találkozásaim Jézussal? Egyáltalán fontos-e nekem, hogy rendszeresen áldozzak? Készülök-e komolyan a Vele való találkozásra? Vagy sok minden más fontosabb ennél?... A szentmisében valóságos találkozás jön létre Jézussal. Ő nagy szeretettel vár téged és megtisztel azzal is, hogy egészen közel lehess hozzá az oltár körüli szolgálat által. Ha valamilyen király meghívna vacsorára a palotájába, minden bizonnyal nagy megtiszteltetésnek vennék, és alig várnánk az alkalmat, hogy találkozzunk vele. Pedig a szentmisében nagyobb valaki van bármelyik földi királynál...

Az Eucharisztia iránti szeretete, amit ő úgy nevezett, „országutam a mennyországba”, arra vezette Carlót, hogy részt vegyen a plébániai életben. Tizenegy éves kora körül megkérték, legyen a hitoktató segítője, később maga is tartott hittanórákat.

Látta, milyen sok ember nem járul a szentségekhez, még vasárnaponként sem, és tapasztalta, milyen nagy a tudatlanság bizonyos témákban. Ezért találta ki, hogy

létrehoz egy kiállítást, amely hatékony eszköz lehet arra, hogy felszítssa a lelkiismeretet, felébressze azokat az embereket, akik rutinként élik meg az Eucharisziát. Fel akarta rázni a lelkeket, és ez sok gyümölcsöt termett. Órákat töltött azzal, hogy elkészítette a tablókát, a feliratokat, nyaranta ezzel foglalkozott, ahelyett hogy a barátaival játszott volna. Fontosnak tartotta, hogy az emberek megértsék az Eucharisztia jelentőségét.

Egyházunk életében Carlo szinte az első, akit szülei életében boldoggá avattak. Szüleinek van egy, az Egyház által hivatalosan boldoggá avatott gyermeke. Édesanyja mondta róla: „*Carlo titka az állandó és folyton megújuló akarat volt, hogy Istent helyezze az első helyre. Ennek köszönhetően olyan harmonikus személyiséggé vált, aki hatalmas belső békét sugárzott.*”

Édesanyja pedig így beszél róla: „*Ha nem sikerül nekem is megvalósítom az élet-szentséget, akkor egy napon a fiamnak a tisztítótűzben kell majd megkeresnie. Ez kétségtelenül felelősséget ró rám, de nagyon nagy örömmel tölt el, hogy milyen sok jót tesz Carlo. Látom, hogy sok embernek konkrét segítséget jelent. Az eucharisztikus csodákról szóló kiállítása öt földrészre kapott meghívást. Ázsiából, Afrikából, Ausztráliából, az Amerikai Egyesült Államokból, Latin-Amerikából és Európából is érkeznek hozzánk levelek, olyan emberek tanúságtételeivel, akik sok év után megtértek, vagy újra közel kerültek a hithez. Egészen különleges dolog ez. Látom a gyümölcsöket annak, amit tett, pedig csak tizenöt évet élt. Sok mindent hagyott maga után.*”

Jó lenne, ha mi is tudnánk fényt hagyni magunk után...

Zoltán atya

Boldog Carlo Acutis Napok Kazincbarcikán

2020. október 18-22. között rendeztük Kazincbarcikán a Don Bosco Sportközpontban a Boldog Carlo Acutis Napok elnevezésű programsorozatunkat.

A nyitó napon szentmisével és kiállításmegnyitóval indítottuk be a „motorokat”. Arra helyeztük a hangsúlyt, hogy azon a nehéz időszakon, melyen keresztül megy a világ és talán épp a legmélyebb pontján tartózkodik, kiemelt fontossággal bír a lelki táplálék, a lélek épülése. Az Eucharisztikus Világkongresszus egy évvel való elhalasztása, illetve a lelki, szellemi táplálék után vágyakozó embertársaink igényeinek kielégítése is apropót szolgáltatott akkor, amikor az Oltáriszentséget középpontba helyezve és annak megismertetésére minden lehetséges eszközt megragadva tüztük ki magunk elé éves tervünket. Carlo Acutis nevét az Oltáriszentséggel szoros összefüggésbe lehet és illik is hozni, hiszen ennek a 15 évesen, 2006-ban elhunyt olasz fiatalnak a hitét mi sem bizonyítja jobban, mint az a befektetett munka és energia, amellyel összegyűjtötte a világon ismertté vált Eucharisztiahoz köthető csoda-eseményeket és azt az interneten hirdette meg, készített belőle kiállítást. Óriási munka és egy nagyon nagy szellemi örökség az, melyet ránk hagyott és mindezt a Don Bosco Sportközpontban is megmutathattuk, egy időben és térben.

Nehéz, de fontos megértenünk, hogy mi is történik az oltáron a szentmise közben – ezek már **Kimer Zoltán** atya szavai, aki a második napon tartott az érdeklődőknek előadást. Elmondása szerint ő is később értette meg, hogy miért érkezik haza az édesanyja az egész napos kemény mezőgazdasági munka után olyan frissen, békésen, derűsen. A szentmisét a nap végén ki nem hagyta volna, minden napját, amikor csak tehetné, úgy alakította, hogy szentmisén részt tudjon venni és ott szentáldozáshoz is járult. Hallhattunk tőle Neumann Terézről is, aki 40 éven át

semmi egyebet nem vett magához csak Oltáriszentséget, nem evett és egy idő után nem is ivott, még vizet sem. Hihetetlen, fizikailag és földi értelemmel nehezen hihető dolgok ezek, de igaz és elgondolkodtató mindnyájunk számára. Mindenféle kétség és fenntartás nélkül ebben és ennek az erejében hitt Carlo Acutis is! Bízunk benne, hogy megismerhetjük majd mi is Carlót az örök életben, ahogyan Zoltán atya is zárta előadását: „...időtlen idők óta várnak minket a mennyországban!”

A harmadik napon egy vendégelőadót kértünk fel a boldoggá és szentté avatási procedúra, illetve az ahhoz vezető út és megannyi teendő ismertetésére. **Kovács Gergely**, a Mindszenty Alapítvány képviselője volt a vendégünk, akitől értékes és főként érdekes információkat tudhattunk meg. Beszámolt röviden az alapítvány munkájáról a névadójuk, Mindszenty József bíboros atya boldoggá avatási ügyének állásáról, technikai teendőkről. Ugyanakkor párhuzamot vont a heti programsorozat névadójának egyik híres mondatával is: Carlo sokat emlegette a „szeretve lenni” kifejezést, mely alatt természetesen az Isten szeretetét értette. Ezzel kapcsolatban beszélt arról, hogy az Úr Jézus is szenvedélyesen szerette a tanítványait, mert nem volt rest keményen bánni és beszélni velük, ha a helyzet úgy kívánta, ugyanakkor mindent megtett értük és számtalanszor kifejezte a benne lakozó isteni szeretet elsöprő erejét. Ennek a napnak a délelőttjén más fizikai játékparkban vehettek részt a diákok a tárlatvezetés mellett, amely igen nagy sikernek örvendett. Szakiskolások, gimnazisták, tanodások egyaránt jól érezték magukat és külön nagy örömet jelentett számunkra.

P. Kirner Zoltán SDB

Kovács Gergely posztulátor

A záró napon a Carlo Acutis életéről készült dokumentumfilmet vetítettük le és azt az online **4+1 fordulós vetélkedőt** hirdettük meg, amely egészen jövő év május végéig tart, amikor reményeink szerint megrendezzük a szokásos Don Bosco Fesztiválunkat és a záró, 5. fordulót ott bonyolítjuk le az addigi 4 fordulóból hűségesen helytálló csapatok, egyének között. Értékes nyeremények is várják gazdáikat, az egész vetélkedő összdíjazása meghaladja az 500.000.-Ft-ot! Érdemes tehát figyelni a felhívásainkat és a feladatokkal kapcsolatos tennivalókat. A Don Bosco Sportközpont honlapján és Facebook oldalán minden részlet megtalálható! „LÉGY VIDÁM ÉS TEDD A JÓT!”

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok, és terhek alatt görnyedtek: én felüdítlek titeket!” (Mt 11,28)

Az Eucharisztikus Kongresszus ráadás előkészületi évének a központi témája a hitből fakadó tettek. Jakab apostol levelében olvassuk, hogy a hit tettek nélkül halott. Vagyis a misszionálás megvalósítása is csak látható cselekedetekkel lehetséges. A negyedik tematikus évre kiadott ötletfüzet bevezetőjében a következő kérdéseket olvashatjuk és tehetjük fel saját magunknak vagy közösségeinkben egyaránt hasznos lehet az alábbi kérdések átbeszélése, válaszok megtalálása:

Ismerjük-e az Egyház ide vonatkozó tanítását?

Elég-e, ha a karitatív szervezeteket támogatjuk, vagy nekünk is tettekre kell

váltani a hitünket a hétköznapokban? Érezzük-e a felelősségünket a többi ember és a világunk iránt? És ha ezekre a kérdésekre pozitív választ adunk is, vajon tudjuk-e hogyan?

A legújabb ötletfüzetben (letölthető a <https://www.iec2020.hu/hu/otletfuzet> oldalról) többek között Varga László kaposvári megyéspüspök, Beran Ferenc atya és Fábry Kornél atya gondolatait és buzdítását olvashatjuk, amelyek segítségünkre lehetnek az elmélet gyakorlati megvalósításában.

A járványhelyzet és a téli időszak kapcsán most sokat vagyunk otthon, használjuk ki a lehetőséget és olvassuk el a tematikus év új kiadványát!

Penitenciából születő szolgálat

Tizenöt éves az újpest-megyeri Don Bosco gyermekei ének- és zenekar

Egy jól kiválasztott zene és ének is eszköz lehet az Isten felé vezető úton, éppen ezért nagyon fontos a szentmiséken elhangzó dalok méltó színvonala, hangsúlyozza Varga Géza, a Don Bosco gyermekei ének- és zenekar alapítója és vezetője, aki jelenleg is az újpest-megyeri plébánián végez zenei szolgálatot. Beszélgetésünk apropója, hogy ez év szeptemberében ünnepelte az énekkar megalakulásának tizenötödik évfordulóját.

Tudom, hogy zenei általánosba és évekig zongoraórákra jártál és gitároztaál is, de hogy jutottál el a karizmatikus gitáros zenéig?

A zene mindig is az életem fontos része volt. Kamaszkoromtól kerestem a zenében és a hitben levő közös kapcsolatot, összhangot. Az Urat szolgáló, „templomi zenét” 1988-ban kezdtem el, amikor csatlakoztam Attilához, a testvéremhez, aki a Margit körúti Országúti Ferencesknél, a vasárnapi fél nyolcas miséken zenélt. 1992-ig voltam a zenekaruk tagja. Majd lakóhelyemen, Rákospalotán, a MÁV-telepi plébánián egyik alapítója voltam egy gitáros kórusnak (Lumen Christi). Majd közel 5 évig szünetet következett, legalábbis a zenekari elköteleződésemben. Természetesen eközben sem maradtam távol a zenétől. Örömmre részt vehettem a nagy kórusban, a pápa látogatásán a Népstadionban megrendezett ünnepségen, 1991-ben. 1992-ben ott lehettem egy válogatott kórusban Balás Béla (ismert becenevén: Beton atya) püspökké szentelésén. De rendszeresen szolgáltam Nagymaroson, az ifjúsági találkozókön is.

2005 szeptemberében alapítottad meg a Don Bosco gyermekei ének- és zenekart. Nem mindennapi dolog vezetett ebben. Hogy is volt?

Valóban így van! Abban az időben a lelkipolitikám Vendrey Gábor atya volt. Tudta, hogy egy ideje nincs zenekarom, ezért az egyik szentgyónásom alkalmából a penitencia részeként azt „rótta ki rám”, hogy szalézi fiatalokból alapítsak meg egy gitáros énekkart.

Szent Ágoston mondása: „Aki szépen énekel, kétszeresen imádkozik” mindig is ösztönző erő volt számomra, ezért nagy

lelkességgel megkezdődött a tagok toborzása. Kezdetben 3-4, később már 8-10 fővel megkezdttük a gyakorlást a Don Bosco Ifjúsági Házban. Rendszeresen szolgáltunk (havonta egy alkalommal ma is) a plébánián, majd egy ideig a Nap utcai Szent József Plébánián.

Hogy született meg a zenekar neve?

Néhai Tarjányi Ferenc atya a MÁV-telepen tartott lelkipolitikai gyakorlatot, ahol alkalom adódott a személyes beszélgetésre is. Szóba került dr. Lukács István is, aki egykori tanárom volt Esztergomban, a ferencesknél. A legközelebbi alkalommal az atya hozott nekem ajándékba egy könyvet, amit volt tanárom írt (még álnéven!). A címe: „A csavargók barátja”. Don Bosco életrajza! Ez a könyv nagy hatással volt rám. És valahol én is a gyermekei közé szerettem volna tartozni.

Ha nem is Don Bosco gyermeke, de a munkatársa lettél: 2008-ban szalézi munkatársi ígéretet tettél. Mik a terveid ebben a közösségben?

Mérvő ember vagyok, de eddig is fiatalokkal foglalkoztam. A Páli Szent Vince szakiskolában tanítottam szakmára és emberségre a fiatalokat. A nevelésben most is Don Bosco megelőző módszerét tartom hatásosnak. Szeretet, bizalom. De nem elég szeretni a fiatalokat, éreznük is kell, hogy szeretik őket. Minden fiatalban, még a legkomiszabban is ott vannak a jó csírái. Persze ehhez kell a jó, követendő példa és sok-sok türelem.

Don Bosco gyermekei zenekarunk Istent szolgálja, de közben szíveket nyit, közösséget teremt. Hisz ez a zene meg tudja szólítani a fiatal generációt, de már nem idegen az idősebbek számára sem.

Látom, hogy egyre többen énekelnek a padsorokban velünk együtt. Ez örömmel tölt el!

Hosszú ideje nehézségekkel küzdesz, de változatlan lelkesedéssel vezeted a zenekart. Hogy van ehhez erőd?

Ha zenélek, valahogy kilépek a mindennapi gondjaimból, de ugyanakkor belépek Isten jelenlétébe. Nekem nagyon fontos, hogy mindig kimondhassam Istennek, ami bennem van. Ez egyfajta párbeszéd, ami a dalokon keresztül valósul meg. Nagy áldás! Szívükből kívánom, hogy ezt minél többen megtapasztalhassák, akik zenei szolgálatot látnak el!

Jelenleg hány tagja van az együttesnek?

Zenekarunk létszáma változó, és mindenki számára nyitott. Jelenleg tizen vagyunk: Sere János szólógitár (alapító társam), Kocsis Tibor dob, Gál Szabi basszusgitár, Horváth Judit ének, Kocsis Tiborné Andi ének, Juhász Laci ének, Molnár Klári ének, Szőnyi Noémi ének, Simon Nóri ének.

Szeretettel várunk mindenkit, aki zenei hallással rendelkezik és részt venne ebben a szép szolgálatban!

Lelkigyakorlat Péliföldszentkereszten régebb óta fiataloknak

A Szalézi Munkatársak Egyesületének szervezésében augusztus 31. és szeptember 3. között zajlott idén a „régebb óta fiatal” szalézi munkatársak és Don Bosco-tisztelők hagyományos lelkigyakorlata, ezúttal Kukuczka Robert atya vezetésével.

A lelkigyakorlatra érkeztek Esztergomból, az újpesti Clarisseumból, Újpest-Megyerről, Kazincbarcikáról, Egerből, Pécsről, Nyíregyházáról és környékéről, Szombathelyről szalézi munkatársak és Don Bosco tisztelői.

A fő téma a Szűzanya szeretete volt, aki Istenhez vezet bennünket.

Az első napon a szentmise után ízletes vacsora várt bennünket, majd a zsolozsma elimádkozásával kezdtük a lelki töltekezést. Az ima után Chopin zongoradarabját hallgattuk meg, felvételről.

A második napunk is halk zenével kezdődött, majd a reggeli ima és a zsolozsma következett. Az első elmélkedés 10 órakor volt. Minden nap 12 órától szentmisén vettünk részt, ebéd után pedig gyónási lehetőséget biztosított számunkra az atya. Délután a megzenésített Irgalmas rózsafüzért imádkoztuk el. 16 órakor kezdődött a második elmélkedés, amelyet az indiai De Rossi Raja atya tartott *Önkéntesség Magyarországon* címmel. Beszélt Szűz Mária csodájáról is a felszentelése napján. De Rossi atya elmondta, hogy a misszionárius atyák nem Európából érkeztek Magyarországra, kivétel Robert atya, aki a legelején csak szerződéssel jött hozzánk. A misszionárius a Szentlélek sugallatára megy a

fiatalokat szolgálni és a kereszténységet terjeszteni. Meg kell tanulnia az ország nyelvét, megismerni a kultúráját és így kell tanúságot tennie Istenről, hiszen küldetése van. A missziós küldetés az egész világra szól, egyetemes, hiszen a szalézi szerzetesek nem egy tartományba, hanem a rendbe lépnek be. A missziós keresztet a rendfőnöktől veszik át. Szűz Mária az önkéntesség példaképe. De Rossi atya az előadása után beszélt a saját pappá szentelésének történetéről is. A harmadik napon a reggeli utáni elmélkedés, a reggeli ima és a szentségimádás is a templomban volt. Az elmélkedés az Istenről szólt, a szeretetről, amit Istentől kapunk. Van mondanivalója számunkra. Szent Péter mondta Krisztusnak: „Mester jó nekünk itt lenni” – nekünk is így kell érezni a Jóisten iránt. Délután lehetőségünk volt ellátogatni a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontba, majd felsétáltunk a temetőbe.

A lourdes-i barlanghoz is elsétáltunk ezen a napon, közben elimádkoztuk a rózsafüzért. Az esti zsolozsma után ismét zenét hallgattunk híres zeneszerzők műveiből.

A délutáni konferencián Robert atya bemutatta nekünk az összefüggéseket, hogy mennyire fontos szerepet játszik a

Szűzanya az üdvösségünk útján. Aki este még további lelki táplálékra vágyott, megnézhetek egy filmet, amelynek az volt a címe: „Apám nevében”.

A negyedik napon a társaság egy része kora hajnalban elment megnézni a napfelkeltét és a barlangokat az Öregkő hegyen, így a reggeli ima is későbbre tolódott. Az ötödik előadás témája Mária szerepe a csodák világában volt. Az előadás előtt ismét zenét hallgattunk: Liszt Ferenc műveiből kaptunk egy kis ízelítőt. Az előadás során több olyan csodát említett az atya, ami a Szűzanya és a Jóisten közbelépése nélkül nem történt volna meg. Biztatott bennünket, hogy legyünk Jézusnak és a Szűz Máriának a gyermekei.

Az előadás után volt a záró mise. Találkoztunk Andrásfalvy János tartományfőnökkel. Majd megköszöntük Robert atyának ezt a szép, gyümölcsöző négy napot, és a záró ebéd után elköszöntünk egymástól.

Elmondhatjuk, hogy Robi atya egyszerűen nem vett tudomást arról, hogy a résztvevők fiatalok ugyan, de már „régebb óta”. Még egyszer bebizonyította, hogy hitünket vidáman is meg lehet élni, hogy imádkozni a természetben, a természettel is lehet, és hogy mindez nem korfüggő.

Online Szalézi Animátortalálkozó Szombathelyről

A szalézi animátorok idén ősszel sem maradtak animátortalálkozó nélkül, azonban a vírushelyzetre való tekintettel most nem hagyományos módon várták őket, hanem hogy 2020. október 16–18. között csatlakozzanak online erre az eseményre az ország különböző pontjairól egy Facebook csoporton keresztül, ahová előre be kellett jelentkezniük.

Mint minden ősszel, idén is megrendezésre került az animátortalálkozó, melynek most Szombathely adott otthont. Különleges volt ez az esemény azért, mert sajnos személyesen nem lehettünk együtt, azonban online az összes programpont követésére lehetőségünk nyílt.

A találkozó péntek este kezdődött egy online bejelentkezéssel, majd a napot a lelki est zárta. Ennek keretében lehetőség nyílt a közös imára, éneklésre, elmélkedésre, önreflexióra. Feltöltődve, impulzusoktól gazdagodva vártuk a szombati napot.

Szombat reggel kis csapatunk lelkesen gyülekezett a turai plébánián, mivel ezen a napon közösen követtük az online eseményeket. Az élő bejelentkezésben nyomon követhettük Csóró Zorró kalandjait, láthattuk az összes oratórium videóját, amit erre a napra készített. Ezt követően mindenki elvonult, és csatlakozott Meeten keresztül ahhoz a műhelyhez, amire már korábban jelentkezett. Az egyik legnépszerűbb volt a depresszióról szóló előadás, melyet Mázik Réka tartott. Nekem is lehetőségem volt ezen, és Pocsai Bettina előadásán részt venni, amely a „Kérdések és válaszok a sokszínűségről és a romákról” címet viselte.

Nagyon sok új információval gazdagodtunk, melyeket a közös ebéd után meg is osztottunk egymással. A bans sem maradhatott ki: zenezám zenezámot követett, miközben észre sem vettük, hogy már a negyediket táncoljuk. A délutáni élő bejelentkezés után Holló András, kerekesszékes tánctanár előadását hallgattuk meg. Tanúságot tett hitéről, balesete utáni életéről mesélt, illetve buzdított minket, fiatalokat arra, hogy legyünk készek Isten meghallására.

Az estét kiscsoportos beszélgetéssel kezdtük, majd bekapcsolódtunk az Online Oratórium estjébe, melynek keretein belül kvizeket, töprengőt, különböző játékos feladatokat oldottunk meg; valamint elérkezett a várva várt pillanat: minden oratórium, ahol az animátorok összegyűltek, bejelentkezett. Nagyon izgultunk a bejelentkezés előtt, de annál jobban élveztük. Mindezt egy tized rózsafüzérről zárta, melyet egyenként az oratóriumokért, a benne szolgáló atyákért, szerzetesekért, nővérekért, animátorokért, segítőkért ajánlottunk fel.

Számomra nagyon nagy élmény volt a részvétel. Csodálatos élményekkel, emlékekkel gazdagodtam, amelyek segítenek a hétköznapokban meglátni, felismerni a jót. Remélem, hogy a következő tartományi programon már személyesen találkozunk!

„A legnagyobb kincs Isten kegyelme.”
(Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3,16) Miért ezzel az idézettel kezdtem ezt a köszöntést? Karácsony a szeretet ünnepe, a szereteté, amivel Isten ajándékozta meg a világot. Isten annyira szeret minket, hogy bármire képes értünk. De a szeretetet el lehet fogadni vagy ki lehet használni! Azért fontos, hogy készüljünk, hogy Isten szeretetét helyesen tudjuk elfogadni. A szeretet nem abból áll, hogy nekem jó legyen, hanem abból, hogy igyekszem a szeretett személyt boldoggá tenni és ebből fakad az én boldogságom. Aki csak magával foglalkozik, soha nem lesz boldog, mert mindig lesz valaki, aki nem veszi észre, ami tett. Az igazi szeretet nem önző, hanem osztozó – amim van, szeretném megosztani másokkal! Az igazi szeretetet nem tarthatom meg csak magamnak, hanem megajándékozok vele másokat! Igazán szeretni azt jelenti, hogy a szeretett személy kedvében járok – keresem, ami tetszik neki és azt teszem! Istent szeretni, azt jelenti, hogy keresem az Ő akaratát és igyekszem teljesíteni. Bízom Benne és tudom, hogy jót akar nekem, akkor is, ha nehéz. Hiszem azt, amit mond, mert soha nem hibázik. De mindeneke előtt hiszek az Ő létében és mindenben, ami vele kapcsolatos. Azért van advent karácsony előtt, hogy megálljunk és megnézzük, milyen a szeretetünk az Isten és az emberek iránt. Észrevegyük azokat a területeket, ahol fejlődünk kell a szeretetkapcsolatban Istennel és a másik emberrel. Először Istennel ápoljam ezt a kapcsolatot, mert ahogyan mondta Szent Ágoston, ha Isten van az első helyen az életemben, akkor minden más megfelelő helyen lesz. Ha Istent tudni fogom helyesen szeretni, akkor az embert is helyesen fogom szeretni. Találjunk ebben a szent adventi időben kis időt arra, hogy megálljunk Istennél, hogy beszéljünk Vele, hogy hallgassuk Őt. Akkor biztos boldog karácsonyunk lesz, ezt kívánom mindenkinek.

Gamon Ewa

ANIMÁTOR MINDENNAPOK

Erre a kérdésre már számtalanszor kellett válaszolnom, de mindig kicsit máshogy teszem ezt meg. Magam sem tudom pontosan, egyszerűen érzem, hogy itt lenni jó, segíteni jó, és az istenkapcsolatom is itt nőtt a legtöbbet. Egyszerűen az animátori hivatásom nélkül kicsit

céltalanabbnak érezném az életem. Még gyerekként látogattam el Szombathelyen a Szalézi Nyári Oratóriumba, kényszerből. Nem akartam menni, de az első táborozóként eltöltött hét után már el sem akartam jönni. Nem voltam közkedvelt, „menő” gyerek, és egy betegséggel is szembe kellett néznem, ami miatt nem szerettem közösségbe járni. Itt megváltozott minden. Befogadó közösség várt tárt karokkal, a (mai napig) legjobb barátaimat ismertem itt meg. Ennek tudom be a gyógyulást is, mert itt találkoztam elsőként úgy igazán Istennel. Először az a gondolat fogott meg az animátorságban, hogy de jó, itt majd segíthetek, kicsit visszaadhatok abból a sok jóból, amit én kaptam Istentől. Majd egyre többször, egyre többet hívott, és mostanra igyekszem mindent Érte, Vele csinálni.

Fazekas Petra Réka, Szombathely

TÖPRENGŐ

A nonogram nevű játék mintájára készült el a következő rejtvény. Húzd át a kiesett betűket, a fennmaradt betűket pedig olvasd össze fentről lefelé. A kapott nevet egészítsd ki a keresztnévvel, és küldd el a megfejtést a topenrego@szalim.hu címre.

	5	2	1	4	3	6
		3	2	1	1	
			1			
5	G	X	P	L	O	K
2 3	B	A	A	R	Á	M
1 4	U	R	Y	Z	E	J
4 1	C	Ő	A	H	E	L
2 2	V	Z	L	L	P	O
4 1	Ű	I	Ú	Q	I	F

Örömhír

Különösen így karácsony környékén, ha azt a szót halljuk, hogy örömhír, a hívő és nem hívő emberek többsége is egy kisgyermekkel való áldott állapotra vagy kisbaba születésére gondol. Ez valóban a családok zömében maga a csoda és így volt ez a Kisjézus születésekor is. Az örömhírt vitték a pásztorok, a háromkirályok. Később Jézus arra tanított és életével is azt az örömhírt bizonyította, hogy szeret minket az Isten. Amikor a Szentírást nyitott szívvel olvassuk vagy a szentmisén az igehirdetést hallgatjuk, sokszor érezzük, hogy a szívünkben szeretet van és ezt az örömet el is kell mondanunk, meg kell osztanunk. Azonban a mindennapokban milyen örömhírt viszünk, milyen örömhírt osztunk meg másokkal és megtaníttuk-e gyermekeinknek, tanítványainknak, hogy mi számít örömhírnak, mi az, ami másnak is öröm és megosztható, mi az, ami meghitt, csak két emberre tartozó, bensőséges? Mielőtt ezekre a kérdésekre választ keresünk, fontos azt is tisztáznunk, hogy miért hallhatjuk lépten-nyomon azt, hogy egyre örömtelenebb a világ, miért örömködjek, nincs miért örülnöm. Pszichológiát tanult, de ilyen jellegű ismereteket nem szerző, azonban gyermekeket nevelő és megfigyelő szülőkkben is felvetődik a kérdés, hová tűnik az öröm, hiszen kisgyermekként olyan boldog izgalommal és közlékenységgel meséltek, és most? Megfigyeléseik a pszichológiai ismeretekkel és vizsgálatok eredményeivel is megegyeznek, hiszen az öröm egy velünk született elsődleges érzélem. Ez az első életévben főleg az őket kiváltó eseményekkel, belső érzetekkel van közvetlen kapcsolatban. Majd a beszéd kialakulásával már boldogan, érzésekkel telve – főleg szüleiknek, pedagógusaiknak, rájuk vigyázó, hozzájuk közelebb álló felnőtteknek – mesélik el érzéseiket (jelen gondolatmenetünkben örömeiket). Az öröm megosztása és az arra adott reakciók már a szocializációs folyamatnak az a szakasza, amikor a családi és tágabb közösségi

kapcsolatokban érik őket a hatások. Pár nappal ezelőtt öt éves unokáim szüleik autójában ülve, és a mobilt kihangosítva, egymás szavába vágva boldogan mesélték, hogy végre megtörtént a várva várt esemény, és egyiküknek kihullott a már napok óta mozgó foga. Egy ilyen esemény a családok többségében öröm és megkezdődik a tejfogak ékszeres dobozba való gyűjtése. Az elmondott örömekre kapott reakciók vagy megerősítik a megosztás szándékát vagy gyengítik. Ha a felnőtt érzelmi reakciói személyiségéből fakadóan akár szóban vagy mimikában, gesztusban nem megfelelőek vagy nagyon „elfoglalt” és immel-ámmal reagál, esetleg el is utasítja, akkor a gyerek azt tanulja meg, hogy ő akkor felel meg az ő elvárásainak, ha nem zavarja őket. Ritkulnak az öröm megosztására tett próbálkozások, a közös öröm kifejezési módjainak tanulási lehetőségei, a felnőttektől kapott mintaalkalmak. Ha a tágabb, pozitív hatással bíró környezetben sem találja meg azt a személyt, akinek biztonsággal elmondhatja örömeit, akkor előfordulhat, hogy nem a megfelelő társaságba és modelt nyújtó közösségbe kerül és/vagy kiszolgáltatottá válik. Az esetek többségében azonban azt tanulja meg, hogy magányosan éli meg a történeteket, amelyek jelentősége a megosztás hiányában csökken, nem veszi észre a körülötte lévő örömeiket sem, elszigetelten éli meg a dolgokat. Valóban úgy érzi, miért örüljek. A fentiekben pedig láthattuk, hogy az öröm nem egy magányos érzés, hanem megosztást követel. Ezért fontos, hogy szereteteinkkel, tanítványainkkal, a szalézi közösségekben sokat beszélgesünk és az apró örömeikre is rámutassunk, együtt örüljünk. Arra is figyeljünk, hogy ne szolgáltassuk ki a gyerekeket, ha titokként közölnék valamit, azt tartsuk tiszteltben, de mutassuk ki az örömeiket, bizalmasan ketten örüljünk. Ugyanígy fontos az is, ha megosztanak velünk valamit, akkor megkérdézzük, hogy elmondhatom-e a többieknek vagy, ha ve-

szélyt látok, akkor megbeszéljük, hogy kik azok, akik bevonhatóak az adott információba. Így megtanulják azt is, hogy vannak bizalmas vagy intim, két személyre, illetve kevesekre és tágabb körre tartozó örömhírek. Az így kialakuló okos érzelmi nyitottságból fakadó bizalommal teli szeretet családi és közösségi megtapasztalása egy olyan út, ami a hitünkben fakadó örömhír megértésére, átélésére is befogadóbbá tesz.

Don Bosco és fiai sok nehézségen mentek keresztül, amikor nem volt állandó oratóriumi helyszínük, a már kialakított területen felmondtak nekik vagy különböző okokra hivatkozva elküldték őket. Ő azonban a kirándulásokkal, egyéb programokkal is lelkesedést, örömet tudott kiváltani. A Pinardi-féle fészerbe való átköltözés az örömhír megosztására és a hívő ember hálájának is egy számunkra is mintát adó példa:

„Rögvest futottam fiaimhoz; összetrombitáltam őket és fennhangon kiáltottam:

- Jó hírem van, fiaim, a réginel is pompásabb oratóriumunk van! Lesz templomunk, sekrestyénk, iskolatermünk és játszóterünk! Vasárnap már megyünk is az új oratóriumba, amely itt van a Pinardi-házban.

És elmagyaráztam, hogy jutunk oda.

Szavaimat a legnagyobb lelkesedéssel fogadták. Az egyik futkározni és ugrálni kezdett, a másik szinte sóbálvánnyá vált örömeiben, a harmadik kiabált, rikoltzott, sőt kurjongatott és így tovább. De aztán meghatottan és hálátelt szívvel térdeltünk le azon a réten, hogy elmondjuk a rózsafüzért és megköszönjük a Szent Szűznek, hogy meghallgatta imáinkat, melyeket még aznap reggel is elmondtunk a Mezei Miasszonyunknál.” (Bosco, 2012., 163.)

Felhasznált irodalom:

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest

Épül az új tartományfőnökség

Az óbudai szalézi építkezések újabb mérföldkövéhez értünk: immár a tartományfőnökség új épületének legmagasabb pontját is elértük. Ez alkalmából 2020. szeptember 22-én délelőtt, a helyszínrre jellemző „veszélyforrások”, valamint a járványhelyzet miatt szűk körben helyezték el a bokrétát. Az ünnepségen a szalézi szerzeteseken kívül a kivitelezésben részt vevők, vagyis a tervező Finta Stúdió Kft., valamint a kivitelező Mester Építő Kft. munkatársai vettek részt.

Andrásfalvy János tartományfőnök atya elmondta: Jachimowicz Roman regionális elöljáró atya mostanra tervezett magyarországi látogatása a vírushelyzet miatt elmaradt, ezért nem tudott részt venni ezen az ünnepen. Szintén hiányolta az ünnepről a projekt lebonyolítói és műszaki ellenőri feladatait ellátó MD'S Consulting Kft. munkatársait, akik egy másik szalézi projekten adódott haszthatatlan feladataik miatt nem tudtak jelen lenni. A tartományfőnök méltatta a lebonyolító, valamint a tervezők és kivitelezők munkáját is, és a „Segítő Szűz Mária Lelkészség szomszédságában” a Szűzanya közbenjárását, Isten áldását kérte az építkezés minden résztvevőjére. Kiemelte, hogy bár a munkák kezdete több nehézség elé állította a tervezőket és kivitelezőket, mert a szomszédos Boldog Sándor István-kápolna váratlan süllyedését meg kellett állítani, valamint a régészeti emlékek megóvása érdekében az épület alapozását is át kellett tervezni, de amióta ezek az akadályok elhárultak, napról-napra látványosan nő az épület.

A tartományfőnökség irodái eddig az óbudai épületegyüttes mélyén helyezkedtek el, a hely azonban már kicsinek bizonyult az utóbbi tíz évben a sokszorosára növekedett feladatok miatt. Ezért volt kulcsfontosságú a bővítésen túl az irodák áthelyezése olyan módon, hogy azt a Bécsi út és az udvar felől közvetlenül meg lehessen közelíteni. A közel 250 négyzetméter alapterületű új épületszárny a Segítő Szűz Mária-templom és a Boldog Sándor István-kápolna közötti – több mint száz éves – dohos, rossz állapotú épület helyére kerül. A pincszinten a tartományfőnökség dolgozóinak étkezőjén és az épület gépészeti központján kívül raktárak kerülnek kialakításra. A földszinten különböző méretű tárgyalók

mellett az udvarról elérhető vizesblokk is helyet kap, ami elsősorban a templomi híveket szolgálja majd.

Az emeleten összesen 9 irodahelyiség lesz. Jelképes és egyben praktikus az a megoldás, hogy a meglévő rendház emeleti szintje és az irodák „közé ékelődve” kap helyet a tartományfőnök atya új irodája, így az mind az irodák felől, mind a rendház felől megközelíthető lesz.

A tartományfőnökség épülete országos, központi irányító funkciót tölt be. Innen irányítja a rend az országban működő rendházakat, intézményeket, ifjúsági központokat, oratóriumokat. Ez az épület ad otthont a szerzetesrend irányítását végző tartományi tanácsnak, valamint itt működnek a civil alkalmazottakat és önkénteseket magában foglaló „operatív irányító testületek”, melyek a különböző tematikus, ill. egyéb országos hatású programok szervezéséért, működtetéséért felelősek.

A bokrétát az új tartományfőnökség épületének legmagasabb pontján helyezték el

Három október

1914.

A fiú megszületik.

Az első gyermek a szolnoki vasutas családban. A szülők boldogságát beárnyékolja a nyár közepe óta dúló háború. 1914 október végére megközelíti a nyolcszázazret az Osztrák-Magyar Monarchia kötelékében elesett katonák száma. A rettegett járvány, a kolera is közel. A miniszterelnök, gróf Tisza István ezért járja a vidéket, október 26-án, a szolnoki fiú születésének napján éppen Máramarosszigeten tanulmányozza az ország közegészségügyi felkészültségét. Tárgyal a felállítandó kolera-barakkokról és hangsúlyozza a kolerabetegek szigorú elkülönítését. A tanítás azonban nem szünetelhet, amit másnapi szatmári látogatásán megerősít. Hiába foglalja le a katonaság az iskolákat, óra nem maradhat el. A Fiút a boldog szülők három nap múlva, azon a napon, amikor az újságok címlapjukon hozzák a háborút okozó szarajevói merénylet elkövetőinek elítélését, a szolnoki ferences templomban megkereszteltetik. A szarajevói főtörvényszék öt merénylőt kötélt általi halálra, egyet életfogytiglanra, hármat – köztük a ravaszt meghúzó Gavrilo Principet – húsz év fegyházra ítéli.

1952.

A fiút elítélik.

Az október 28-án kezdődő háromnapos tárgyaláson Zana Albert, Ari László és Farkas Ferenc ávósokat, valamint a szolnoki fiút, Sándor István szalézi szerzetest a kommunista bíróság halálra ítéli. A nem jogerős ítélet kihirdetése után az ügyész Zana Albertet nem ajánlja kegyelemre, a többieket igen. A tárgyalótermi procedúrára az érintett vádlott-társ, Ádám László tartományfőnök atya így emlékezik: „Zárt tárgyalás volt, vagyis tanúk nélkül. Pedig hát mindegyikünk száz és száz elfogulatlan, szavahihető tanút tudott volna benevezni, meghívatni. A közvádló egyenként olvasta fel a vádiratokat, kezdve az alsó sor elsőjével. Akkor tudtam meg, mit is keresünk mi a Katonai Ügyészségen, meg a Hadbírószágon. Állítólag ávós szervezkedés történt a rendszer megdöntésére, magas rangú tisztek meggyilkolására stb. céllal... Mikor Sándorra került a sor, őt vádolták a szervezkedés irányításával. Állítólag ő gyűjtötte össze a vádlottakat budai kegyhelyeken, haditaktikai játékokkal, térképesszettel stb. szórakoztatta ifjú barátait. Engem az állam megdöntésére irányuló fegyveres szervezkedéssel, államtitkoknak külföldre, így USA-ba, Olaszországba szóló adatközléssel, dollár és valuta csempészéssel vádoltak. Varga Aladárnak azt rótták fel, hogy őhozzá járt gyakran Sándor titkos kioktatásokra. Szitkey hosszú bűnlajstromára viszont azt domborították ki, hogy pénzt adott Sándornak, hogy átléphesse az osztrák határt, meg hogy stencilezett nyomtatványokkal lázította a »jámbor« templomlátogatókat...” A halálos ítélet kihirdetésének napján Schil-

Fotó: Kovács Attila, MTI

ler tragédiája, az *Ármány és szerelem* van műsoron a Nemzeti Színházban. A Puskin moziban az *Így győztünk az olimpián* című filmet vetítik. Moszkvában ötmillió példányban adják ki Sztálin legutóbbi pártkongresszuson elhangzott beszédét. Mindenszentek ünnepe közeleg...

2013.

A fiú mennybe megy.

Havasi József atya szavai sokunk fülébe csengenek: „*Szebb ajándékot a Jóistentől nem kaphattam, mint azt, hogy 2013-ban Sándor Istvánt az oltáron mint Boldogot tisztelhetem.*”

A Sándor István vértanú szalézi testvér boldoggá avatására vonatkozó dekrétumot Angelo Amato bíboros, a Szentté Avatási Ügyek Kongregációjának prefektusa, Ferenc pápa követe olvassa fel október 19-én Budapesten, a Szent István-bazilika előtti téren. „*A vértanúk úgy világítanak, mint csillagok a sötét égen, hogy megvilágítsák a szeretet útjait, a megértést és a kölcsönös tiszteletet az emberi rosszindulattal szemben*” – fogalmazott Amato atya, aki Sándor Istvánt a keresztény élet fáradhatatlan mesterének nevezte. Sem szülei, sem testvérei nem élhették meg e boldog októberi napot.

Megszerettetni az Oltáriszentséget

Szalézi atyák a NEK-ről

Ezúttal Vitális Gábor atyát kérdeztem, hogy a tartományban betöltött új szolgálati helyén, Nyergesújfalun mire fordítja a plusz egy év felkészülési lehetőséget az Eucharisztikus Kongresszusra.

2021 szeptemberében rendezik meg a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust Budapesten. Milyen gondolat, érzés és várakozás van benned az eseménnyel kapcsolatban?

Az eseményt nagyon várom, mint ahogy, gondolom, rajtam kívül még sokan. Hatalmas dolog, hogy Magyarország ismét megrendezheti ezt az Egyházunk számára fontos találkozót.

Háromféle gondolat mozog bennem:

– Keresztény emberi oldalról fontosnak tartom az Egyházunk ilyen nemzetközi találkozóit. Biztos vagyok benne, hogy a keresztény élet számára legfontosabbról, az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztusról gondolkodni más nemzetekkel együtt építeni fogja az egyéni hitet és a Magyar Egyházat is. Mi magunk megmutathatjuk, hogy milyen mélyen él a magyar nemzetben az Oltáriszentség tisztelete, de gazdagodni is fogunk mások hitmegélésével és ünnepi stílusával.

– Papként minden nap megélem az Egyház közösségével az Eucharisztia éltető közelségét. Mi papok, az Eucharisziából élünk és általa tápláljuk és éltetjük a ránk bízott közösséget. Minden egyes szentmisében rácsodálkozom a titokra, akit a kezemben tartok, a titokra, akit fel nem foghatok, a titokra, akit teljesen soha nem tudok befogadni. Várom, hogy a találkozó alatt paptársaimmal sikerül elmélyíteni az eucharisztikus csodálatot. Titkon remélem, hogy jobban „megnyílik a szemünk” és jobban „felismerjük őt”, mint egykor az emmauszi tanítványok. Megosztani gondolatainkat az Oltáriszentségben jelen lévő Krisztusról egyet jelent: osztozni az ő jelenlétében és gazdagodni mind személyesen, mind közösségszerűleg. Hiszem, hogy ezáltal megerősödik majd papi identitásunk is.

– Szalézi szerzetesként várom a találkozás lehetőségét több ezer fiatallal, hogy együtt imádkozzunk és beszélgessünk Krisztusról. Megosszuk kétségeinket és nehézségeinket, de hitünket és reményünket is. Így a Szentlélek nagy öröme fog szívünkbe költözni.

Vannak-e terveid, hogy az új helyeden, új szolgálatodban ezt a plusz egy felkészülési évet mire fogod/fogjátok a rád-bízottakkal felhasználni?

Sok-sok gondolatom és tervem van. Rengeteg mindenről beszélgettünk már, de sajnos a vírushelyzet miatt az elképzelt dolgokból csak nagyon keveset tudunk megvalósítani. Minden esetre, a heti vagy havi szentségimádások éltető erejét és fontosságát érezzük mindannyian. Tervem, hogy ifjúsági szentségimádásokkal is gazdagítsam a rám bízott közösségeket. Nagyon lényeges ugyanis, hogy a jövő nemzedékének is átadjuk az Oltáriszentség tiszteletét és mély szeretetét.

Don Boscónak hatalmas volt az Eucharisztia iránti szeretete. Szerinted hogyan lehet megtanítani a fiatalokat a liturgia, szentmise és szentségimádás gyakorlásának és az Eucharisztia misztériumának a megélésre, megértésére?

Don Bosco nem úgy született, hogy ismerte volna az Eucharisztia mélységeit... De mások segítségével megtanulta azt értékelni és felismerte, hogy az Oltáriszentség mindennapi vétele nélkül nem haladhat előre olyan sebességgel a szentté válás útján, mint amire meghívást kapott. Először édesanyja szeretete és felkészítése által találkozott az elsőáldozásban Krisztussal. Az anyai szeretet megszerettette, bele nevelte Krisztus szeretetét. Majd a jó papok és a jól megválogatott társai – hiszen mindig csak a legjobbakkal akart mély barátságot kötni – vezették őt, hogy ne csak elmélyítse, hanem minden nap, a találkozások pillanatában meg is élje Krisztus szeretetét. Ezért szükségesnek tartom, hogy a fiatalokat elvezessük az Oltáriszentséghez, ismer-tessük meg és szerettessük meg velük Jézust, aki valóban jelen van a Szentostyában. Erre a felismerésre nem maguktól fognak eljutni, hanem mások segítségével. Szaléziként hiszem azt, hogy nem nagy változtatásokra van szükség, hanem apró, de annál fontosabbra: az odaadásra. Első és legfontosabb, hogy mi magunk hogyan mutatjuk be a szentmi-

sét. Felkészülünk-e a misében való nagy találkozásra? Ez ugyanis látszik rajtunk. Látszik azon, ahogy a sekrestyében viselkedünk, amiről a szentmise előtt beszélgetünk, ahogyan a prédikációinkra felkészülünk, ahogyan vezetjük a ministránsokat, amilyen énekeket éneklünk a misék, vagy szentségimádások alatt... s ahogyan beszélünk papi, szerzetesi élményeinkről, mikor találkozunk Krisztussal az Oltáriszentségben.

A minap olvastam Don Bosco egy levelét, melyet 1876-ban írt Don Ruának arról, hogy mintegy órát beszélgethetett a Szentatyával. Don Bosco így zárja levelét: „Mindannyiótokat meghívlak arra, kedves fiataljaim, hogy viszonzátok szeretetemet, imádkozzatok értem. Húsvét második vasárnapján szentmisét mondok értetek és ti járuljatok szentáldozáshoz az én szándékom szerint. Megteszitek mindannyian, nem igaz?” Úgy vélem, hogy az oratóriumban és a közösségben nem volt kérdés a válasz. Miért? Mert megismerték Isten szeretetét Don Bosco által, aki minden szentmiséjét úgy mutatta be, hogy látszott rajta a találkozás öröme Krisztussal. Azt hiszem, ez a titok.

Szentségimádás iskolája

A hitből fakadó tettek gyakorlására az Eucharisziából kapunk erőt. „Ha meg akarom élni az Eucharisziát, magamra kell vennem mindazt, amit Jézus magára vett azáltal, hogy emberré lett. Az Eucharisztia arra tanít bennünket, hogy a világba érkező Jézus gyenge volt, kicsiny és sebezhető. Az ostyának éppúgy nincs semmije, csak a pusztaság létezése, mint a gyermeknek. Ez a semmi persze ugyanakkor a legtöbb, hiszen maga Krisztus van jelen az ostyában. Az életünk alapkérdése, hogy merünk-e pusztán lenni, hogy aztán tudjunk tenni?”

(Varga László püspök)

Kalkuttai Szent Teréz mondta az Eucharisziáról:

„Minél több időt töltesz a Legszentebb Oltáriszentség előtt, annál inkább be fog tölteni az Ő erejével és hatalmával.”

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Don Bosco háza újjáéledt!

Bár a létesítmény a járványügyi megszorítások miatt pillanatnyilag nem látogatható, de a virtuális bemutatók jóvoltából mégis ott lehetünk, ahol egykor Don Bosco élt.

Október 2-től életre kelt a Don Bosco Ház Múzeum Valdoccóban. Az épületet teljesen felújították, és bemutatja Don Bosco nevelői és lelki kalandjának eredetét. A rendfőnök és más prominens személyiségek jelenlétében sajtótájékoztatóra került sor, amikor bemutatták ezt az új központot, ahol a szalézi karizma megszületett, amelyet azért újítottak meg, hogy a zarándokok és turisták számára egy teljesen új formában tegye elérhetővé azt a hatalmas kulturális örökséget, elhivatottságot és identitást, ami Valdocco öröksége.

Az új múzeum projektje és kialakítása azt a filológiai vonalat követte, amely a

19. század második felének eredeti helyiségeit hozta napvilágra. Mindehhez hozzáadódott a máriás, liturgikus, áhítati és művészeti gyűjtemények kiállítása, miközben jelentős helyreállítási munkákat végeztek a lakberendezéssel, textíliákkal, művészi értékű és vallási jelentőségű tárgyakkal.

Nem is lehetett volna jobb választás egy olyan ember történetének elmeséléséhez, aki ezer és ezer fiatal számára jelentett viszonyítási pontot és „otthont” az utóbbi kétszáz év alatt, mint létrehozni egy „múzeum-házat”, hiszen Don Bosco formációs és nevelési módszere jócskán megelőzte korát és ma időszerűbb, mint

valaha.

Don Bosco története és a szalézi rend történelme mélyen kapcsolódik Piemont életéhez és hagyományaihoz. Az a kötelek, amelyet ez az újjáélesztett múzeumház a jelen körülmények között mesél el, hogy a látogató elmerülhessen a szalézi közösség életében és munkás mindennapjaiban, gazdagítva a szakrális művészet fontos gyűjteményeivel, egyfajta örökséget jelent mindazok számára, akik ide ellátogatnak.

„Don Bosco Szalézi Társaságának öröme és felelőssége, hogy az egész világon jelen levő Szalézi Család, Torino város zarándokai és turistái számára átadja az új, teljesen felújított múzeumot, amelyet Don Bosco oktatási és spirituális kalandjának eredeti helyén alakítottak ki” – jelentette ki a rendfőnök. „Az udvar és az Anyaház alatt található szobákat felújították, de ugyanez történt a Don Boscóhoz és az első szalézi közösséghez köthető tárgyak gyűjteményével is. Ez egy örökség, amelyet fel kell fedezni és élvezni kell, értékelni kulturális, vallási tevékenységét és szalézi identitását.”

Október 3-án került sor a „Museo Casa Don Bosco” felavatására a polgári és egyházi hatóságok jelenlétében, október 4-én pedig a szentmise után, amelyet a rendfőnök mutatott be a Segítő Szűz Mária-bazilikában, megnyíltak a kapuk a nyilvánosság előtt. Ezen a napon az érdeklődőknek ingyenes belépést biztosítottak.

Az újjáéledő létesítményt több videóban is bemutatják az ANS YouTube csatornáján (pl. https://youtu.be/x_s0j0HgmPo), így bár jelen pillanatban a járványügyi helyzet nem kedvez az utazásnak, mégis ott érezhetjük magunkat Don Bosco szalézi világának szívében.

KAZINCBARCIKA

Don Bosco Szakképző Iskola
Tedd képessé program

Eseménydús ősz a Műhelyiskolában –

Az elmúlt hónapban felgyorsultak az események a Tedd képessé Don Bosco szakképzés fejlesztési mintaprogramban. Amíg a szeptember az elindulásról, az új típusú képzési forma begyakorlásáról szólt, elmondhatjuk, hogy októberben pályára álltunk.

Elkészült a Műhelyiskola szakmai programjának első verziója, melyet a mentor szakoktatók és szupervízoruk, Fehér Béla állítottak össze. A programot Koblenz Attila szakmai igazgató és Molnár-Gál Béla, a Don Bosco Általános Iskola, Szakképző Intézmény, Gimnázium, Technikum és Kollégium igazgatója – melynek a Műhelyiskola a telephelye – vizsgálja felül, ahol kell, javítják, kiegészítik, majd az ő jóváhagyásával nyeri el végleges formáját.

A műhelyiskolai képzésben a diákoknak projekteket is meg kell valósítaniuk: a képzés lényege, hogy munkavégzésen, gyakorlati munkatevékenységen keresztül sajátítsák el a tanulók mindazokat az ismereteket, amikre a sikeres szakmai vizsga letételéhez szükségük lesz.

Szobafestőink az iskola, a kollégium és a Tanoda épületeiben végeztek tisztasági festést, csőszerelőink dugulás elhárítási és vízvezeték szerelési feladatokat láttak el külső helyszíneken, a kőműves csapat a Tanoda épületén végzett javításokat, varrodás lányaink maszkokat, függönyöket, táskákat varrtak, míg fémipari gyártás előkészítőink fémből rózsacsokrot

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Kazincbarcika - Caritas Hungarica díj Jancsurák Lajosné Évának

Az idei járványhelyzet többek között azt is megnehezítette, hogy a Katolikus Karitászméltó módon megköszönje önkénteseinek a hosszú évek óta önzetlenül végzett segítőszolgálatot. Központi ünnepség helyett ezért helyben adták át az arra érdemes önkénteseknek a Caritas Hungarica-díjakat. Így történt ez Kazincbarcikán is, ahol november 15-én Tran Si Nghi Ferenc kazincbarcikai plébános adta át ünnepélyesen a díjat Jancsurák Lajosné Évának, a kazincbarcikai Karitászcsoport alapító tagjának, aki az elmúlt 23 évben a karitatív munka minden területén kiemelkedő munkát végzett. Élen járt az adománygyűjtésnél, az ételkészítés segélyek elosztásánál, krízishelyzetek megoldásában. A karitás rendezvények megszervezésében és lebonyolításában mindenütt ott találjuk. Fő mozgatója a farsangi jótékonybálnak, az Idősek Napja program aktív segítője. Rendszeresen látogatja a betegeket otthonaikban és a kórházban. Problémamegoldó képessége, kedves modora, gondoskodó szeretete hamar megnyeri az idősebbek és fiatalok bizalmát. A helyi Katolikus Egyházközség képviselőtestületének tagja, alapítója és vezetője a Karitászcsoport mellett működő Nyugdíjas Klubnak, ahol az idősebb, nyugdíjas emberek életét teszi gazdagabbá. Szívvel gratulálunk és Isten áldását kívánjuk további munkájára!

Kazincbarcika – Ytong bemutató a Műhelyiskolában

készítettek.

Meghívtuk az Ytong és a Trilak szakembereit, akik bemutatták diákjainknak az általuk gyártott falazóelemeket, illetve festékeket.

Október 8-án mentoraink megszervezték Kazincbarcikán a Gyaloglók Világnapját, melyen a város összes középiskolájából mintegy 250 diák vett részt. A versenyen részt vevő csapatoknak 9 km-t kellett gyalogolniuk, és különböző városismerteti és sportjellegű versenyszámokon részt venniük.

Lelkileg is sokat gazdagodtunk: diákjaink napindítóit a helyi közösség szalézi szerzetesei, Ábrahám Béla rendházigazgató atya, Kirner Zoltán atya és Fülöp

Tibor testvér segítségével, sokszor aktív közreműködésükkel tartottuk.

Péntekenként a program szerint a szakmai képzés szünetel, helyette lelki-, mentálhigiénés-, kulturális- és sportprogramokon vesznek részt a diákok.

Október végén, az őszi szünet előtt pedig Kukuczka Róbert atya és Fülöp Tibor testvér léleklemelegítő lelkigyakorlatot tartottak a mentoroknak, mestereknek és a program vezetőinek Sajógalgócon. Róbert atya a rózsafüzér imádságról vezetett elmélkedést, Tibor testvér a szalézi pedagógia alapvetését, Don Bosco római levelét ismertette.

Puskás Balázs

Don Bosco Szakképző Iskola

Sport- és egészségnap a Don Bosco Iskolában – Szeptember 25-én megrendezésre került a Don Bosco Szakképző Iskolában a Sport- és egészségnap, melybe belefoglaltuk az Európai Diáksportnap indikátorait is.

Az időjárás szerencsére kegyes volt hozzánk, aznap nem esett az eső és a hideg sem gátolta meg diákjainkat a felhőtlen szórakozásban. A régi és az új tanulóknak lehetőségük nyílt megmutatni mozgásos ügyességüket, továbbá a Don Bosco-i pedagógiai irányelveket figyelembe véve a tanáraink a gyerekek között mozogva ismerték meg a nebulók történeteit, valamint egyéni motivációikat.

A sportnap megnyitójaként Róbert atya ösztönözte diákjainkat – tudva, hogy a sportban nagyon is ügyesek és kitartóak –, hogy az élet minden területén hasonlóan „működjenek”.

A nebulók ezek után teljes mértékben készen álltak a megmérettetésre. Közös gimnasztikával kezdtük, majd 2020 méteres futással folytattuk a napot.

A megmérettetésen 9 állomást kellett az osztályoknak útba ejteniük. Az állomások többségében mozgásos és ügyességi feladatok voltak, de a tantermekben pedagógusaink ismeretátadással is készültek, melynek fő témájaként az egészséges életmód állt. 18 csapat indult neki a feladatoknak; forgószínpad szerűen mozogtak a csoportok. Minden pontra 2 csapatot vártak, ami úgy jöhetett létre, hogy kilenc csapat az óra járásával megegyezően érintette a vetélkedőket, kilenc pedig ellenkező irányban haladt.

A megállók között volt rekeszmászás

Kazincbarcika – A Gyaloglók Világnapján rendezett verseny résztvevői

Kazincbarcika – Sport- és egészségnap

(természetesen a diákok biztosítva voltak kötéllel), váltóverseny, kapura lövő feladatok, tornatermi akadálypálya, célbadobás, kötélhúzás, fekvőtámasz- és húzózkodó verseny, kerékpáros ügyességi verseny és egy kijelölt tanteremben az egészséges életmóddal kapcsolatos Kahoot! teszt.

Az állomásokon az iskolában már bevált pontozás alapján értékelték a csapatokat. Figyelembe vették a viselkedést, számított a csapatszellem és természetesen mérvadó volt maga a feladat végrehajtása is. A vetélkedés hatalmas volt, de figyeltek egymásra a fiatalok. Legfőképpen a szabadtéri feladatoknál látszott meg az előző napi csapadék, hiszen a pályát csúszósabbá tette. Egymás tisztelete és szeretete megmaradt, így barátként mérettettek meg a felek egymással. Egyes futamokon a pedagógusok is megmutatták, hogy nem eszik olyan forrón a kását!

*Pál-Kutas József, Farkas Attila,
Fenyvesi Róbert, Lukács Gábor*

ÓBUDA

Óbudai őszi – Az idei őszi sok kihívás nehezíti oratóriumi programjaink megvalósítását: a vírushelyzet mellett a helyhiánya is sok fejtörést okoz az óbudai szaléziaknál zajló hatalmas építkezések következtében. Mindazonáltal az augusztus végi nyári táborunk emléke még élénken él animátoraink szívében, az ott kapott lendület, a lelkesedés továbbra is megerősítő számukra. Hála nekik, az élet azért nem állt meg teljesen, és lehetőségeinkhez mérten továbbra is szervezünk oratóriumi eseményeket: heti kétszer a közelünkben található anyaotthonba megyünk játszani és imádkozni a gyerekekkel, valamint kültéri programokat (például kirándulást) is szervezünk. A gyerekeknek szervezett eseményeken

túl ez az időszak lehetőséget ad arra is, hogy jobban figyeljünk magunkra is, elsősorban az animátorképzések alkalmával. Hál' Istennek korunkban is van nagyon sok keresztény fiatal, akik szeretnének egy jó közösséghez tartozva másokat szolgálni! A többnyire két évig tartó animátorképzések jelenleg két csoportban („első- és másodévesek”) zajlanak Óbudán, mindkettőben több mint húsz fiatal vesz részt! A képzést – a szaléziak bevonásával – a már ígéretet tett animátorok vezetik, így segítve a következő „generációt”. A járványhelyzet fokozódása előtt, november 1-jén még sikerrel megtartottuk az óbudai lelki félnapunkat is, melyen Jézusról, mint „barátunkról és táplálékunkról” elméltünk.

Bízunk benne, hogy mihamarabb tarthatunk majd „offline” (személyesen megrendezésre kerülő) eseményeket – még hozzá az új oratóriumi épületünkben!

Jani Áron SDB

Elkészült Boldog Sándor István sorstársainak sírköve

A Rákoskeresztúri Újköztemető 301-es parcellájában elkészült Boldog Sándor István sorstársainak sírköve, rajta az ő nevével is, hiszen nem azonosított földi maradványai továbbra is itt nyugszanak.

Óbuda – Kirándulás a hármashatárhegyi repülőterre és a Gercse-kápolnához

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

A rendhagyó évvárás után bizony az évkezdésünk sem volt hagyományos a 2020/2021. tanévben, hiszen a kialakult járványhelyzet alaposan átírta a már megszokott forgatókönyvet. Iskolánk persze igyekezett ismét alkalmazkodni, minek eredményeképpen az új évfolyamot zökkenőmentesen építettük be a tanulási folyamatokba, 14 új osztályt indítva nappali és esti tagozaton.

Iskolán kívüli programokkal is színesítjük diákjaink mindennapjait, ennek köszönhetően az idegenvezető osztály a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban járt, ahol Béla Adrienn és Blazinovits Boglárka diákjaink szakszerű idegenve-

Óbuda – „Jézus – barátunk és táplálékunk” lelki félnap animátoroknak és kisanimátoroknak

zetést tartottak az érdeklődőknek, hatalmas sikerrel. A Péliföldszentkeresztre tett kirándulás nemcsak testi, de lelki feltöltődést is ad a résztvevőknek, jószívvvel ajánljuk látogatását mindenkinek.

A tavalyi év sikerén felbuzdulva idén is csatlakoztunk a Design Week rendezvénysorozathoz, azonban itt is alkalmazkodnunk kellett az előírásokhoz, így egy kisebb körű, de annál látványosabb előadással készültünk dekoratőreink a „Körforgás jegyében” címmel. Ugyanígy jeleskedtünk a Magyar Festészet Napja alkalmából tartott Női vonal című kiállításon, ahol iskolánk művésztanárainak alkotásai is megjelentek, illetve a megnyitón iskolánk tanulói performanszt adtak elő a Magyar Nemzeti Színház Zikkurat Galériájában.

Pedagógiai és családsegítő szakos diákjaink igazán izgalmas szakterületet választottak maguknak, melynek megismeréséhez minden szakmai támogatást megadunk, így októberben egy konfliktuskezelési tréningfoglalkozáson vehettek részt a Budapesti Művelődési Központ Pályaválasztási Börze rendezvényének keretein belül. De a tanórákon is csodás dolgokat tanulnak, az élmény-pedagógia témakörén belül például saját készítésű társasjátékkal rukkoltak elő, amelyhez ezúton is gratulálunk!

Informatikai szakon is zajlik az élet: Rózsás Adrienn tanárnő vezetésével egy LEGO robotika projektben vettek részt tanulóink, becsatlakoztunk a Nők az informatikában (WITSEC) címmel tartott online konferenciába és büszkén jelentjük, hogy a Be@CyberPro projekt keret-

Budapest Design Week 2020 – Tanítványok munkája a KÖRFORGÁS jegyében

Őszi dekoráció a Mérnök utcai épület aulájában

ében – iskolánk tanárainak közreműködésével – megjelent egy e-könyv, amely a digitális biztonságról szól és segítséget ad az oktatóknak és a szülőknek is a kibertér tudatos és felelősségteljes használatához és az arra való neveléshez. A kézikönyv az alábbi linken érhető el: <https://www.szamalk-szalezi.hu/e-tanari-kezikonyv/>

Művészeti szakos diákjaink szorgos keze munkájának köszönhetően pedig megújult iskolánk közösségi tere, aulánk csodálatos őszi dekorációt kapott, melyhez kapcsolódva versenyt is hirdettünk tanulóink között. A háttérben pedig zajlanak már az adventi időszak előkészületei: egy óriási kandalló dekoráció idézi meg idén a várakozás és a csodálatos karácsony hangulatát. Izgatottan várjuk ezt a csodás időszakot!

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Templombúcsú és bérmálás – Szeptember utolsó hétféjéje a közösségépítés jegyében zajlott plébániánkon, melynek különlegessége, hogy idén ünnepeljük a nyergesújfalui Szent Mihály templom 250. évfordulóját.

A templombúcsú ünnepére triduummal készülhettünk. Péntek és szombat este a Hegyi Beszéd tanításán keresztül a keresztény élet erényeit állította elénk Vitális Gábor atya, szalézi plébánosunk, amit egy önmagunkra reflektáló kérdéssel zárt, mintegy közvetlen részesévé téve Jézus tanításának.

A vasárnapi ünnepi szentmisében már

Nyergesújfalu – Bérmálkozók csoportja

nemcsak a keresztény embert, hanem a keresztény közösséget, az egyházközséget állította gondolatai középpontjába. Szemléltetésként egy téglát tartva a kezében, az egyházközségben betöltött helyünkre, szolgálatunk fontosságára hívta fel a figyelmet, kiemelve a tettek fontosságát.

A szentmise végén az Egyház Lelkét hívtuk, kértük a litániában, hogy saját keresztény életünket és egyházközségben betöltött szolgálatunkat gazdagítsa, alakítsa, majd szentségi áldással indított küldetésünk teljesítésére a hétköznapokba.

Ezen a hétvégén, szombaton ünnepeltük azt a 11 fiatal és 4 felnőttet, akik a bérálás szentségét kérve a felnőtt tanúságtevő keresztény életüket pecsételték meg a Szentlélek pecsétje által. A májusra tervezett bérálásuk a karantén miatt meghiúsult, majd ezt pótolva, szeptember 26-án az esztergomi bazilika adott volna helyet a bérálásnak. A koronavírus második hulláma azonban ezt is átírta. A tömeges csoportosulás elkerülése végett bíboros főpásztorunk ebben a különleges helyzetben a helyileg illetékes plébánosoknak adott engedélyt a bérálás szentségének kiszolgáltatására. Hitbeli tudásuk, Egyház iránti elköteleződésük, közösségben betöltött szolgálatuk azonban a Szentlélek pecsétje nélkül nem teljes. Amint Gábor atya képi szemléletben is bemutatta, amikor homiliája kezdetén egy kalapáccsal próbálta a vasat formálni. A sikertelen próbálkozásban a tűz, a láng nyújt segítséget, amint az emberi lélekben is a Szentlélek munkája hozza meg a gyümölcsöket. Ha engedjük, hogy a Lélek átfőljön és egészen hasonlóvá tegyen minket Krisztushoz, akkor válunk elkötelezett, mások számára példaeértékű és a közösségben szolgálatot teljesítő keresztényekké, ahogy bérma-
vadászokként példaképpé választott szentjeik tették.

Bakonyi Loretta

PÉLIFÖLDSZENTKERESZT

I. Vándor József Focikupa – Első alkalommal szervezték meg október 24-én hagyományteremtő szándékkal a Vándor József kispályás labdarúgó kupát a környékbeli fiatalok számára a péliföldszentkereszti szaléziak, amelyre a közeli plébániákról érkező hittanosokból, ministránsokból álló csapatokat hívtak meg.

Az esemény szervezője Ridly István, a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola testnevelés tanára, a fő védnöke pedig De Rossi Raja péliföldszentkereszti igazgató, tartományi vikárius volt.

Az eredményt a vasárnapi szentmise végén hirdette ki Ridly tanár úr. Röviden bemutatta a kupa névadóját, Vándor József dorogi születésű misszionáriust, aki Kubában szerzett érdeme-
ket a szaléziaknak és megbecsülést a magyar népnek. Elmondta, hogy a kupán kilenc csapat vett részt. Harmadik helyen az esztergomi Kis mécses csapat végzett, második lett Csobánka csapata, míg a Vándor József vándorkupát az idén a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskola csapata vihette haza.

A kedvező fogadtatásra való tekintettel a szervezők bejelentették, hogy tavasszal is szeretnék megrendezni ezt a focikupát.

Őszi kirándulás – Azon a borús csütörtök reggelen, október 29-én az animátorok már nagyon izgatottak voltak, hogy újra lát-hatják a gyerekeket. Amikor szépen, lassan megérkezett min-

Horváth Dániel A TE SZALAGOD

Olyan mélyre, hogy szíved eléred,
a szívedig, hol lüktet a véred,
és ez a véred legyen a tinta
a tű hegyén, mely lefesti tiszta
arcodat, ezt a mai arcodat,
ezt a ránctalan tiszta arcodat,
oda, hol a feledés lékeit
foltozzák be kósza emlékeid,
hol csalódás még szét nem szaggatott:

olyan mélyre tűzd ezt a szalagot,
életed Ariadné fonalát -

mert nem tudod, hogy mi vár odaát,
túl a renden, szabályon, tilalmon,
ott azon a rakás Élet-halmon,
a „nagybetűsön”, hol nincsen korlát,
ahol kibonthatsz pezsgőt és vitortát,
és a startpisztolyt hogyha ellőtted,
a tenger is megnyílik előtted -
törvényt majd magadnak szabsz és ritmust,
de lelsz tengert is és labirintust -

mi dús szövetbe metszett karcolat:
őrizd a mai tiszta arcodat -

őrizd a mai tiszta arcodat,
hogy egyszer majd visszajuthass oda,
honnan indultál, de elfeledted,
hogy alattad a Föld, Ég feletted -
és elfeledted, hogy aki voltál,
volt az egyetlen, ki hú volt hozzád -

és hogy benned egy gyermek szalagált,
ki szívére tűzte fel szalagját -

*Horváth Dániel tanár úr az idei szalagavatón
a nyergesújfalui Zafféry Károly Szalézi Középiskolában*

denki, Tóth Péter testvér bemutatta nekünk a mogyorósbányai templomot, és napindítóként elénekeltük a kedvenc szalézi dalainkat, majd közös játék keretében picit jobban megismerkedtünk egymással. A játékok után megindult a csapat Péliföldszentkereszt felé. Az út természetesen, a megszokott vidámsággal telt (ahogyan, az egész nap is), miközben megcsodálhattuk az őszi erdőt. A hangulatos túra után nem hiányozhatott a forró tea és a zsíros kenyér lila hagymával kombináció sem. A délután folyamán pedig, a gyerekekkel kézműveskedtünk, kártyáztunk, festettünk, bansoltunk, akinek pedig sok energiája maradt, az egy nagy focival is lezárhatta a sétát, ezenkívül Don Boscóhoz is lehetőségünk volt közelebb kerülni egy nagyon szuper kvíz keretein belül. Mivel közeledett minden-szentek ünnepe és halottak napja, a gyerekekkel elsétáltunk a templomba, majd a szalézi temetőbe, ahol megemlékeztünk az elhunytakról és imádkoztunk értük. A napot Péter testvér gondolataival, és egy fergeteges, közös játékkal zártuk le. Reméljük, hogy mint az animátorok, a gyerekek is legalább annyira élvezték a közösen töltött napot és reméljük, hogy hamarosan újra találkozunk!

Simon Sára

Szombathely

Péliföldszentkereszt – I. Vándor József Focikupa

Őszi oratóriumi kirándulás Mogyorósbányáról Péliföldszentkeresztre

Sorokmajor – Játékos Kedd

SZOMBATHELY

ber 6-án Pham Hung Savio Domonkos atya kezdeményezésére a sorokmajori Közösségi Házban játékos délutánt szerveztek. Domonkos atya sok-sok új játékkal lepte meg a gyerekeket, de a jelenlévők a régi játékokat is újra „üzembe helyezték”. Pingpongoztak, csocsóztak, Dobble kártyáztak, uno kártyáztak, sakkoztak, jengáztak, teniszestek, sőt (!) Domonkos atya még zsonglőrködött is! Amíg a járványügyi rendelkezések ezt lehetővé tették, minden kedden 17 órától várta a kicsiket és a nagyokat Domonkos atya a sorokmajori oratóriumba, a Halastó utcai közösségi házunkban. Reméljük, mihamarabb ismét találkozhatunk!

Németh Fecó

Péliföldszentkeresztben imádkoztak a rendi temetőben

P. Baji János SDB
(1932-2020)

Baji János rendtársuk életének 88-ik, szerzetesi életének 71-ik, áldozópapságának 62-ik évében 2020. szeptember 11-én, Budapesten visszaadta lelkét Teremtőjének. Ezzel lezárult egy korszak a Magyar Szalézi Tartomány történetében, ugyanis ő volt az utolsó a kommunizmus előtti szalézi időszakból (220 rendtárs) és az 50 szalézi szerzetes közül, akik közülük megélték az újrakezdést is.

János atya Békéscsabán született 1933. június 4-én. Édesanyja már a születése előtt felajánlotta a Szűzanyának. Egész életében pap akart lenni. Édesapja kőműves volt, majd miután az I. világháborúban megrokkant, nyugdíjasként trafikos lett. Baji János Nagyváradon, a „pici szemináriumban” kezdte tanulmányait, majd 1945-ben Gyulára került, és a Szalézi Intézetben volt kollégista, ahonnan 1948-ban Tanakajdra ment a rendi noviciátusba, majd Mezőnyáradon elvégezte a nyolcosztályos gimnázium ötödik osztályát. 1949. augusztus 17-én tette le első szerzetesi fogadalmát. 1950-ben, amikor feloszlatták a szerzetesrendeket, először Szegedre ment a jezsuitákhoz, majd előjárói utasítására jelentkezett Esztergomba a ferencesekhez, ahol leérettségizett. A teológiát Szegeden végezte.

Örökfogadalmát 1957. június 19-én tette le. 1958. június 18-án szentelték pappá, szintén Szegeden, öt más rendtársával együtt. Szentelés után egyházmegyei szolgálatba állt, kilenc évig volt segédlelkész négy helyen: két évig Debrecenben egy külvárosi plébánián, két évig Gyomán, négy évig Békéscsabán a belvárosi templomban, egy évig Debrecenben a főplébánián és onnan került önálló adminisztrátornak Hosszúpályiba és környékére. Először csak Hosszúpályiban és annak filiájában, Monostorpályiban szolgált, de a következő években több lelkészséget is hozzá csatoltak, végül kilenc faluja volt. Ezt a szolgálatot 19 évig látta el. Kondoroson lett először plébános 1984-ben, ott volt két évig, majd Békésszentandrás három évig, végül Orosházára került egy évre, immár Timár atyával együtt. A rendszerváltás után újra szaléziként először 1990 és 1992 között Újpesten, a Nap utcai plébánián kellett helytállnia, majd 1992-ben visszakerült Szombathelyre közösségbe. 1996-1999 között novíciustesternek nevezték ki, majd plébános is volt itt 2003-ig. Ezután két évig volt Újpest-Megyeren igazgató 2005-ig, majd 2009-ben Balassagyarmatra helyezték, ahol három évig volt plébános, 2013-ban nyugdíjba vonult. 2014-ben került Óbudára. Mindeközben 2000-tól 2016-ig a magyarországi VDB közösség asszisztense volt. Életének utolsó egy évét a Magyarok Nagyasszonya Társaság idősotthonában töltötte Budapesten, a Szerb Antal utcában.

Szombathelyen a Szalézi Szent Kvirin Templom kriptájában helyeztük örök nyugalomra október 1-jén.

A Don Bosco Kiadótól szeretettel

ÚJDONSÁG JANUÁRTÓL:

Don Bosco Velünk! 2021

Értekes, érdekes, szórakoztató írásokat kínálunk az olvasóknak ebben a kis füzetben: 120 oldalon egy újabb szelvetet a szalézi lelkiségből. Többek között megvizsgáljuk a Don Boscó-i Oratóriumot mai szemmel, több nézőpontból, kiragadva egyes elemeit, elemezve összetevőit. Naptári résszel kiegészítve!

T. Bosco - A. Gattia

Don Bosco története

A/4 méretű, 144 oldalas

Ár: 2500 Ft

Teresio Bosco szalézi életrajzíró, és Alarico Gattia, a neves olasz képregényrajzoló meséli el Don Bosco életét egy színvonalas képregényben, amelynek óriási sikere volt az egész világon. Most már magyarul is!

Megrendelhető

a +36-20-320-7373 telefonszámon,
a donboscokiado@gmail.com e-mail címen
és a Don Bosco Kiadó webáruházában:
www.donboscokiado.hu

In memoriam Baji János

Szomorú szívvel vettük tudomásul, hogy szeretett János atyánk, aki 16 évig volt a VDB közösség lelki atyja, visszaadta lelkét Teremtőjének. A 16 év alatt sok-sok emlék gyűlt össze róla. Egyszerű, világos tanításai könnyen érthetővé tették számunkra a hit igazságait és a szalézi lelkületet. Gyermeki ártatlansággal kapcsolódott be az énekünkbe, beleszöve saját szövegét, így színesítve az éneket. Emlékszem, mikor egyszer Szlovákiában egy Fraternitán odajött a zongorához és kíségetett engem.

Példát adott nekünk engedelmességből, hisz Ő volt az a szalézi, akit a legtöbbször helyeztek el különböző plébániákra. Ezt az aranymiséjén elhangzó laudációban említette Havasi atya.

Sokat mesélt róla, hogy már egész kicsi korában készült a papi hivatásra. Még alig tudta kimondani a szavakat, de már 2 és fél éves korában kis kerek prédikációt mondott. Valahogy így: „Legyetek jók, mert ha nem lesztek jók, nem szeret az Istenke, nem süt rátok a napocska és aztán sírhattok!”

Szelíd, elfogadó magatartását sokszor megcsodálhattuk. Szeretnénk mi is hozzá hasonlóan élni hivatásunkat.

Bízunk benne, hogy most már eggyel több pártfogója van a VDB hivatásnak a mennyben.

Adj Uram örök nyugalmat neki!

egy VDB

 **Örökfogadalom
Péligöldszentkereszten**

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4600 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: A nyergesújfalui Szent Mihály-plébániatemplom mennyezetfreskója, Lohr Ferenc alkotása

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kővári László SDB

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.